

ג'ט'ם

סיפור אמיתי מנקודת מבטי

יצחק גבישי

כל הזכויות שמורות

נכתב באוגוסט 2022

עריכה לשונית בספטמבר-אוקטובר 2022

הודפס לראשונה ב...

הוצאה לאור...

תורגם...

כתיבה ועריכה: יצחק גבישי
עריכה לשונית והגהה: גילי תל אורן

הקדמה

לא התכוונתי לכתוב עוד רומן בימים טרופים אלו. גם ככה אני במאמץ להוציא לאור את ספר האמנות שכתבתי, ואני עוד לא יודע מה אעשה עם הרומן הקודם שכתבתי ולא פרסמתי. אבל לחיים (או לאלוהים, למאמינים) יש חוקים משל עצמם ואין להתווכח איתם – עם החיים ועם החוקים.

אז, כאשר נסחפתי כנגד כל היגיון בריא לרומן מהסרטים (מהספרים) שהתנפץ לי בפנים, לא יכולתי שלא לכתוב אותו – כי אילו הייתי בוחר לא לכתוב אותו אז כנראה הייתי משתגע, ויש לי כבר ניסיון עבר בפלרטוט עם השיגעון, ותאמינו לי, זה לא אושר גדול. להבדיל, להתאהב זה כן.

א

התכתבות

כל ההתכתבות מלאה באייקונים של לבבות ובאנימציות
שוונות של לבבות – עד שכבר לא...

יום א'

א': יפיופה-פרינססה, תסתכלי מה מצאתי... את הכובע שלך,
והסרוג וגם את המשקפת והשנורקל שעכשיו הם עושים כפיות עם
המשקפת והשנורקל שלי.

ב': וואו!!! תכיר, זו ב'... גם פספסתי את התחנה וגם איבדתי את
האוזניות שהילדה הקטנה שלי נתנה לי במתנה, ומצאתי את עצמי
בוכה בגלל זה, אז קניתי לעצמי ספר על "אבדות" כדי לנגב את
הדמעות. עכשיו אני יוצאת מטיפול רפלקסולוגיה ונוסעת לשיעור
ריקוד, עדיין עם המזוודה, כי עדיין לא הגעתי הביתה לפרוק אותה,
וגם עוד לא עיכלתי בכלל את החוויה המדהימה שעברתי איתך.

רק שכחתי להוסיף שאחרי שעה חזרתי לעצמי. עכשיו אני בסדר
גמור, כבר אחרי שיעור ריקוד, לפני שיעור יוגה, מלאה בעייפות
בריאה מאהבה ומלאה בהתרגשות לבאות.

א': מדהים איך לקחת את הסיטואציה וגדלת ממנה...

ב': יכול לדבר?

א' מתקשר.

ב': אני לא מספיקה כלום, אני כל כך מתגעגעת אליך. מתי ניפגש?
א': מתי את יכולה?

ב': הבכור שלי מתגייס ברביעי לסירת גולני, אני בלחץ אימים.
א': אני יכול לבוא אליך בשלישי, וביחד ניסע לקחת אותו לבקו"ם.

ב': איזה מקסים אתה, אבל קבעתי כבר עם אחותי שתבוא ותיקח
אותנו.

ב

א': אז מתי את רוצה להיפגש?

ב': רק אחרי, בחמישי. אני אקח יום חופש ואבוא אליך.

א': אם את רוצה אני יכול לבוא אלייך ונמשיך לנופש קצר במדבר,

יש לי חבר שהוא הבעלים של האכסניה במצוקי דרגות.

ב': אני לא יודעת, אני כל כך מוטרדת מהגיוס שלו. בוא נחליט

ברביעי.

א': טוב, קבלי חיבוק אוהב.

יום ב'

א': איך את? אני הגעתי לים, ואת איתי כל הזמן...

ב': אני בסדר. הגעתי לבריכה, רק שאין לי מספיק זמן להיכנס לפני

שיעור היוגה... תיהנה.

יום ג'

א': "אני הוא אני, ואת היא את, אז מי הוא אני כשאני איתך?" (שם)

השיר: זוגיות – התחברות לשם גדילה עצמית, א' כתב ל-ב').

ב': תודה, זה כל כך יפה. תודה על המחשבות שלך עליי, אני בדרך

לפגוש את עורך הדין.

א': יש לך כסף לשלם לו? אם לא, אז אני יכול להלוות לך.

ב': אתה כזה מדהים שאתה מציע. כן, יש לי. המון תודות ונשיקות,

אהוב שלי.

א': אני חושב עלייך כל הזמן...

ב': אוקיי, א' יקר, הלכתי לתפילה ועכשיו אני עוברת לתת חיבוק

לילדים שלי, וזהו... התחלתי לסדר את הבלגן שיש לי, אבל בסדר.

היו לי שיחות חשובות. חושבת עליך גם, כאילו אנחנו אחד.

מחזיקה את היד שלך חזק בתוך הלב שלי – שולחת לך אהבה,
נשיקות, חיבוקים.

א': אם הלכת לישון... אז לילה טוב יפיופה-פרינססה אהובתי.

ב': לא הלכתי לישון, אני רק יוצאת מהמקלחת עם עומס רגשי
מסוים עדיין, מהקבוצה שבה השתתפתי אתמול. מרגישה שאני
צריכה לעשות יוגה דחוף כדי לחזור למרכז שלי, אז אני בדרכי
לעשות יוגה. מן הסתם אתה כבר בדרך לשינה. חווה אותך לידי,
שולחת אור, איחולי לילה טוב והרבה אהבה.

א': אם את רוצה לדבר, אז אני עוד ערני...

ב': צריכה קודם להיות עם עצמי ביוגה, מניחה שזה כבר יהיה
מאוחר מדי אחרי זה, נראה... אחרת נדבר מחר בבוקר, ככל
הנראה לא אלך לעבוד מחר.

יום ד'

ב': בוקר טוב, מלאך שלי.

א': בוקר טוב, ג'טם.

ב': אני בריצות, הבכור מתגייס היום, אני הולכת להדפיס לו מתנה.
מה איתך אהוב שלי?

א': אני על הבוקר חשבתי עלייך, חלמתי בלילה שאני יונק לך את
הציצי, זה היה אושר טהור.

ב': כמו שינקת לי ביים... זה היה מושלם, נהייתי בטירוף! אני כל
כך מתגעגעת אליך אהובי.

ד

יום ה'

א': א ה ר ב ת י .

ב': שיהיו לך חיים ארוכים או שאנחנו מסונכרנים, בדיוק רציתי לכתוב לך. רק עכשיו אני מגיעה למיטה, יום עמוס עשייה ורגשות. אדבר איתך מחר, מקווה שעבר עליך יום נפלא, עוד שנייה נרדמת בחלומותיי בזרועותיך...

א': מתי אני רואה אותך? בתכנון היינו אמורים להיפגש היום...

ב': אני לא יודעת. עורך הדין שלי מוכן לחזור לייצג אותי, אנחנו צרכים להיפגש ולסגור את התנאים. אני כל כך מוטרדת מהכול, שעד שאני לא מצליחה לעשות סדר אני מעדיפה לחכות עם הפגישה איתך.

יום ו'

ב': בוקר טוב אהובי, אתה ער? יכול לדבר?

א': Bonjour mon amour, ט"ו באב של אהבה
לפרינסססה-היפיופה. אני נכנס למקלחת ואחרי זה מתקשר...

כעבור חצי שעה א' מתקשר, ב' לא עונה.

ב': איזה מלך א' שלי. שבת שלום, אהוב נפשי. שבת נכנסת בעוד עשרים דקות. השבת אשמור עם ילדיי, שזה אומר בלי טלפון... אתה חזק אצלי בלב.

א': לא יצא לנו לדבר כל היום, מתגעגע אלייך.

ב': נדבר אחרי השבת, שבת שלום.

א': שבת שלום, תיהני עם ילדייך.

ה

יום ש'

א' מנסה להתקשר במוצ"ש, אין תשובה.

ב': במוצ"ש לפעמים אני קצת בהסתגרות, כמו לא רוצה לחזור למציאות ולסידורים של השבוע. חושבת על מתי ניפגש... שיעבור מהר ושאוכל כבר להתכרבל בזרועותיך.

מדבקה של "אוהבת אותך בכמות גדולה".

א': בכמות גדולה... (-) אוהב אותך מיליון ויהלום!

יום א'

ב': בוקר טוב ויום נפלא אוהבת חיי.

א': איזה תזמון... הרגע הרגשתי צורך עז לשמוע ממך. אני מרגיש שהלב שלי מחובר אלייך.

ב': יכול לדבר?

א' מתקשר.

ב' (בוכה): פיטרו אותי... אני לא יכולה יותר, אין לי כוחות.

א': אמרת שאת לא רוצה יותר להיות בעבודה הזו.

ב': נכון, אבל יש לי חמישה ילדים, אני חייבת עבודה, לא ציפיתי שהם יפטרו אותי.

א': כן, זה לא נעים, אפילו משפילה התחושה הזו שמפטרים אותך. גם אני חוויתי את זה, וזה באמת לא משנה כמה רוצים כבר לעזוב, תמיד זה פוגע.

ב': אני מפחדת שאני אקרוס, אני מרגישה שאני מתמוטטת.

א': אני יכול להיות אצלך תוך שעתיים, לבוא?

ב': לא, אני לא רוצה שתראה אותי ככה.

א': מה זה ככה? אני אוהב אותך בדיוק כמו שאת, אני רוצה לחבק אותך.

ב': חיבוק היה יכול לעזור לי עכשיו.

א': אז אני יוצא, להתראות בירושלים – תשלחי לי כתובת.

ב': לא, אני לא יכולה.

א': למה?

ב': אני לא יכולה להסביר, יש דברים שאני לא יכולה להגיד לך.

א': את יכולה להגיד לי הכול.

ב': אני לא, אני מצטערת.

א': אני רוצה לעזור לך, הכאב שלך הוא הכאב שלי.

ב': אתה כזה מתוק, אבל אני לא יכולה.

כעבור שעתיים

א': איך את עכשיו?

ב': אני בדרך לרופא.

כעבור עוד שעתיים

א': איך היה אצל הרופא?

ב': אין תשובה. רק מאוחר בלילה הוא רואה הודעה במייל:

ב': נשבר לי הסלולרי, ואין לי איך לתקשר.

חולפות עוד 24 שעות.

יום ב' בערב

ב': רק עכשיו הצלחתי להשיג סלולרי חלופי ולהוריד את הווטסאפ,

אבל הוא לא עובד טוב, אני לא רואה את כל ההודעות.

א': אני לא יכול יותר עם האיין-תקשורת הזאת, אני רוצה לראות

אותך פנים מול פנים.

ב': אני מבינה, ואני בחוסר אונים מול זה.

א': למה?

ב': כי ככל הנראה זה לא יהיה במייד, ומרגיש לי שזה סוג של הבעת תסכול מצידך, ואני שומעת ומבינה את הצורך שלך, ומהצד שלי אין לי אפשרות כרגע לענות עליו. משחררת את זה לכוח עליון.

א': למה זה לא יכול להיות במייד? מה מונע מאיתנו להיפגש?

ב': כבר הסברתי לך באריכות, ואני אכתוב שוב בקצרה: כשאני במאבק הישרדותי יש לי צורך בהתכנסות.

עוד יום עובר...

יום ג' בצהריים

א': את לא רוצה שאהיה חלק מהחיים שלך?

ב': אני מרגישה שאתה לוקח את זה אישית, וזה לא נמצא שם...

א': איך לא אקח את זה אישית? חוויתי אותך כאהבת חיי, ופשוט ברחת ממני כאילו עשיתי לך משהו רע. אני בסך הכול רוצה להיות שם בשבילך, ואת לא מאפשרת לי. עצוב לי נורא, ואני לא יכול להבין איך את מוותרת על מה שהיה בינינו.

ב' נעלמת, מתנתקת ולא עונה יותר להודעות – לא ברור כלל אם היא מקבלת אותן, כיוון שהיא שינתה את ההגדרות של הוואטסאפ, כך שלא יראו אם היא קוראת הודעות או לא.

ספר זה נכתב כדרך התמודדות של א' עם כאב היעלמותה של ב'. מן הסתם כל מה שקורה בחיים שלה (או כמעט הכול) הוא פרי דמיונו הפרוע של א', ומצד שני מה שא' חווה הוא מדויק ונאמן למציאות שלו.

התחלה א'

איך שחנה בחניון של מלון "עדן-אין" הוא כבר זיהה את הבאים כמוהו לפסטיבל הפלייבק. זה לא היה מסובך; חבר'ה בני שלושים עד ארבעים וחמש ברובם, ברובן נשים שנראות "חופשיות", בבגדים קלילים, עם תיק גב קטן ולפעמים גם איזו מזוודת טרולי נגררת ואף גיטרה. גם את הבלונדה הגבוהה, החתיכה אש הוא קלט כאשר היא יצאה ממכוניתו של המנחה הראשי, יוזם הסמינר, שאותו הוא מכיר מסמינר דומה בעבר, שם שניהם השתתפו כחניכים.

במעגל הפתיחה הוא התמקם בדיוק מולה, כך שהיה יכול להסתכל עליה בלי שתבחין בכך. אבל אז המנחה ביקש מהם לעמוד בשני טורים מקבילים, ופתאום הוא היה צמוד אליה. ההנחיה הייתה שמי שבראש שני הטורים נכנס ביניהם, ועובר לאורכם תוך כדי מחווה תנועתית ומילה תומכת לביטוי הרגשתו. "לא לחשוב, לפעול בספונטניות", הוא המשיך לעודד את המתלבטים.

כאשר הגיעו שניהם לראש התור, הוא חשב על המילה "חופש" – ותנועה סיבובית. אבל היא הקדימה אותו, כאילו קראה את מחשבותיו, ואמרה: "חופש, חופש, חופש" תוך כדי תנועה סיבובית.

הוא החליט לא להתרגש מהסיטואציה, ולמרות "חוסר המקוריות" כביכול להיכנס בין הטורים בדיוק כמו שהוא ראה בעיני רוחו שניות קודם לכן, נכנס ואמר: "חופש, חופש, חופש" תוך כדי תנועה סיבובית.

כשהגיע לסוף הטור, ממש לידה, דבר ראשון אמרה לו בקול ילדותי: "מעתיקן."

הוא חייך וענה לה: "או שלא... אולי את העתקת ממני?" ולרגע היה ביניהם רגע.

המבטים ההדדיים המשיכו כל העת. בכל תרגיל ובכל הנחיה הוא הסתכל עליה ובחן אותה. גם היא בחנה אותו, כאשר הוא לא שמ לב לכך. שיא הערב היה בתרגילי הפלייבק מול כולם. היא הייתה מהפנטת בנוכחות הבימתית שלה וביופייה האצילי והנדיר. הוא הביא כל כך הרבה כריזמה שאי אפשר היה להוריד את העיניים ממנו, ובעיקר – המון הומור. בהמשך הפסטיבל לא היה/תה אחד/ת שלא אמר/ה לו את זה: "הדמות שלך הייתה קורעת, אתה שחקן מבוזבז", והוא חשב שלפי ההגדרה הזו של בזבז, הוא מבוזבז בהרבה תחומים... ובעיקר כבן זוג.

בסדנת הבוקר לא יצא להם להיות ביחד – הם בחרו מנחים שונים.

אבל בהפסקת הצהריים הם נפגשו בבריקה, ושניהם הופתעו לגלות שרק הם בחרו באופציה זו.

א': אנשים לא יודעים מה זה טוב.

ב': לגמרי, אני הכי אוהבת לשחות בעולם.

היא דיברה במבטא צרפתי ובקול קצת ילדותי ונאיבי.

זה כל כך מצא חן בעיניו שאילו פגש אותה בדיוק ככה באיזה מחנה נוער, אז כנער הוא היה מתאהב בה במבט ראשון, או במשפט במבטא צרפתי ראשון.

מייד אחרי שהוא חשב את המחשבה הזו, הוא ענה לה: "הדבר היחיד היותר טוב מלשחות בבריקה זה לשחות

בים." היא הסכימה בתשובה כללית: "אני אוהבת

להיות במים, זה תמיד עושה לי טוב."

כיוון שלא ידע עליה דבר, והוא לא בן שש-עשרה,

לפני שהוא בונה מגדלים, החליט לגלות עליה

לאט-לאט עוד פרטים; דבר ראשון, האם היא בכלל

פנויה?

במהלך השחייה מדי פעם בפעם שלח מבטים מתחת

למים, לבחון גם את גופה. המסקנה הייתה – יש לה

גוף מושלם! הבחורה בקלות יכלה לעבוד כדוגמנית

בינלאומית. היא גם שלחה מבטים עד שהמבטים שלהם נפגשו, ואז הוא פנה אליה בזמן שהיו במים הרדודים.

א': את יודעת שמסכה ושנורקל מיועדים לשחייה בים? כי שם יש מה לראות.

ב' (מצחקקת): גם פה יש מה לראות... אבל אני שוחה איתם כי אני לא יודעת לנשום. (המבט הלא-ממש מבין שלו גורם לה להמשיך ולהסביר): אני חייבת שנורקל, אחרת אני שותה מים ונחנקת.

א': את רוצה שאלמד אותך לנשום?

ב': אתה יכול? אתה יודע איך ללמד אותי?

הוא חשב על זה שכנראה יש עוד כמה דברים שהוא ישמח ויכול ללמד אותה, אבל ענה לעניין -

א': כן, אפילו עבדתי בזה כשהייתי סטודנט בירושלים, לימדתי חרדים בני שלושים פלוס שבחיים לא היו בבריקה לשחות, והדבר הכי חשוב כאשר לומדים לשחות זה לנשום נכון.

ב': אני לא יודעת לנשום נכון.

א': טוב, אז דבר ראשון אני אדגים לך נשימות.

הוא החל להדגים, מחזיק את מעקה הבריקה. היא ניסתה לחקות אותו, אולם לא ממש הצליחה כי היא לא הכניסה את הראש. אז הוא הדגים לה שוב אבל הפעם באופן מוגזם יותר, כאשר הוא מכניס את הראש ממש עמוק וגם נושף אוויר מתחת למים בעוצמה כדי שיהיו בועות.

א': שימי לב, כשאני עולה מעל המים, רק אז אני לוקח אוויר (מדגים לה גם את פעולת השאיפה באופן מוגזם).

כול עוד מוציאים אוויר מתחת למים, אז אי אפשר

בטעות לנסות לשאוף מתחת למים, שזה אומר לשחות מים.
היא עשתה כמוהו, טיפה בהגזמה, והצליחה. האושר שלה היה ברור.

ב': זה מדהים, אתה הצלחת ללמד אותי לנשום.
א': כל הכבוד לך, את לומדת מהר.
ב': אבל איך אני עושה את זה בזמן שאני שוחה?
הוא הדגים לה, מחץ ועד שחייה בסגנונות שונים.

א': איזה סגנון את יודעת לשחות?
ב': ממש לשחות רק חזה, וקצת גם חתירה, אבל הייתי רוצה ללמוד לשחות פרפר – אתה יודע?
א': כן.
הוא הדגים לה שחיית פרפר.
ב': זה כל כך יפה איך שאתה שוחה, זה ממש כמו בעל חיים.
א': כן, בגלל זה קוראים לסגנון הזה פרפר, וגם דולפין.

ב': אז תוכל ללמד אותי?
א': אני כבר אראה לך את הבסיס, ואחרי שתתאמני על זה, אז להוסיף את הידיים כבר לא יהיה מסובך.
תסתכלי עליי במשקפת מתחת למים.

הוא נכנס לצלילת דולפין ככה שהוא בעצם זו רק בגוף, ללא שימוש בידיים ובלי לנשום.

ב': וואו, זה הדבר הכי יפה שראיתי.

היא התלהבה כמו ילדה שרואה משהו בפעם ראשונה. הם נפרדו בחיוכים ובהבטחה שלה להמשיך להתאמן.

הוא השאיר לה את משקפי השחייה שלו, מסביר לה שיהיה לה קל יותר איתם מאשר עם המשקפת עם השנורקל. היא הודתה לו והבטיחה להחזיר לו אותם בארוחת צהריים. "עוד מעט", היא הוסיפה בחן.

בארוחת הצהריים היא קלטה אותו, ניגשה אליו והחזירה לו את משקפי השחייה. הוא כבר ישב ואכל. היא עמדה ככה מעל השולחן ואמרה: "מדהים מה שלמדת אותי היום, אני אסירת תודה לך, לא חשבת שאהיה מסוגלת לנשום ככה," ואז, כשהיא רואה שכולם כבר אוכלים, הוסיפה: "אני רואה שהגעתי ברגע האחרון, כולם כבר אוכלים, וגם אני רעבה."

א': אז תלכי לקחת לך מנה, האוכל ממש טעים.

ב': אפשר לחזור לשבת פה?

א': ברור, אני שומר לך את הכיסא הזה.

היא חזרה עם צלחת שהיה בה בעיקר סלט ואמרה: "נגמר הדג, ודווקא בא לי דג," ואז היא קלטה עובד של המלון ושאלה אותו במבטא הצרפתי הכובש שלה: "אפשר אולי להביא עוד קצת דג? שיהיה גם לי." הוא בחן אותה מהר ומייד אמר: "אני אבדוק אם יש במטבח," והלך. היא התיישבה לשולחן כאשר בינה לבינו ישבה עוד חברה לפסטיבל. החברה אמרה או ניחשה בשאלה -

"את אריה?" וב', שהבינה מיד על מה היא מדברת, ענתה לה: "באופן, בחודש אני מאזניים – תמיד בחוסר שיווי משקל, תמיד מוטרדת, תמיד מחפשת פתרון לבעיות."

א': "גם אני מאזניים, ואני דווקא באיזון, ואני טוב בפתרונות."

ואז חזר העובד עם צלחת, שלא לומר מגש, מלאה דג פילה משובח.

ב': "אוווו, זה נראה כל כך טעים, אבל הגזמת, יש פה המון."

הוא ענה לה: "שיהיה לכם לבריאות." היא פנתה לא' ואמרה: "תיקח גם לך, יש פה יותר מדי בשבילי."

א' הסתכל עליה והרגיש כאילו שהוא מסתכל על דמות מסרט, היא כל כך מיוחדת האישה הזו, ואמר: "תאכלי קודם את כמה שאת רוצה, לי יש עוד מנה בצלחת. כמו שאת רואה לקחתי שתי צלחות מלאות."

החברה פנתה אליו, כאילו שהדבר היחיד החשוב בחיים זה המזל, וציינה: "כן, אתה נראה בן אדם מאוד רגוע ומאוזן, יש גם מאזניים כאלו, "ולב' היא אמרה: "אם האופק שלך אריה," ואז הסתכלה שוב עליו, "ושלך שור, אז למרות ששניכם מאזניים, זה יכול לעבוד ביניכם."

שניהם חיכו בהנאה מהמסקנה שלה, וגם מזה שהם כל כך שקופים...
בלי להסס, הוא מייד אמר: "כן, האופק שלי בוודאות שור."

ב': איך אתה יודע?

אז א' המשיך להיזכר או להמציא: "כי פעם באיזה פסטיבל עשו לי מפה, וזה מה שהבחורה אמרה לי." החברה, בשביל לוודא שהוא לא מחרטט אותן, עשתה וידוא: "באיזו שעה נולדת?"

א': באיזו שעה אמור הייתי להיוולד בשביל להיות שור?

החברה: זה לא עובד ככה, זה הפוך, תגיד באיזו שעה נולדת, ואני אגיד לך מה האופק שלך.
 א': נראה לי שבבוקר, בין שמונה לשתיים-עשרה.
 החברה: אז כנראה אתה באמת שור, באיזה יום?
 א': ב-18 באוקטובר.

"אני לא מאמינה, אני ב-22 באוקטובר," אמרה האריה, או מוטב לומר הלביאה...
 והשור כל כך אהב את התגובה שלה, שהיה נראה שעוד רגע יקפוץ על הלביאה, רק שבטבע, אם זה קורה, זה הפוך, ואז השור לא ממש יוצא מרוצה מהתוצאה.

א': זה מעולה, ככה נוכל לחגוג באמצע, ב-20.
 ב' לקחה עוד ביס קטן מהדג ואמרה: "נשארו רק עוד שתי חתיכות, כדאי שתיקח לפני שאני גומרת הכול, זה ממש טעים לי."
 א': תיהני, אכלתי מלא.
 ב': הם יזרקו את מה שיישאר לפח, זה ממש חבל...
 היא כאילו התנצלה על מה שהיא הולכת לעשות וסיימה את שתי החתיכות האחרונות.

לביאה עם תיאבון בריא, חשב השור, וגם חשב שהוא נמשך אליה במידה שהוא לא זוכר את הפעם האחרונה שבה נמשך ככה למישהי.

בלילה הוא כבר חלם עליה, מתעורר באמצע הלילה, מעורר מינית, רק שמתוך הסיכוי הקטן שזה עוד יקרה איתה על אמת, הוא החליט לא לסיים את המלאכה שעשה התת-מודע, וגם החליט שמחר יעשה צעד...

בבוקר הוא ראה אותה שותה קפה והצטרף לשולחן שבו ישבה, לאחר שהביא לו קפה ולו ולה צלחת מלאה בקרואסונים, מציע לה להתכבד:

א': קרואסון?

ב': אני פחות נוהגת לאכול קרואסון בבוקר.

א' (מתפלא): צרפתייה בלי קרואסון?

"זה לא שאני לא אוהבת קרואסון," היא אמרה בעודה

מרימה אחד מהצלחת ונוגסת בו, "אלא אני פשוט

מעדיפה בבוקר לאכול משהו יותר קל, יותר בריא."

א': הגיוני, צריך לעבוד בשביל לשמר מראה כזה.

ב' (בתמימות מסוימת): אני לא מבינה, למה אתה

מתכוון?

"יש לך גוף של דוגמנית," הוא אמר בנונשלנטיות,

כאילו זה הדבר הכי טבעי להגיד על הקפה של הבוקר

לאדם כמעט זר.

ב' לקחה עוד לגימה מהקפה ואמרה: "באמת שהייתי

צעירה בצרפת, רציתי להיות שחקנית ואולי גם

דוגמנית, אבל בחרתי בדרך אחרת."

א': במה בחרת?

ב': להתחתן...

א': אז את נשואה?

ב': גרושה.

א': פלוס כמה?

ב': חמישה.

א': מה? יש לך חמישה ילדים?

ב': כן.

"מתי הספקת?" הוא שאל, באמת לא מבין, כי היא

נראתה לו גג בת שלושים וחמש.

ב': התחתנתי בגיל עשרים, ובממוצע ילדתי כל שנה

וחצי.

"ממש פתחת בית חרושת לילדים," הוא צחק והוסיף:
 "עכשיו אני לא רק חושב שאת יפהפייה ומוכשרת,
 אלא אני גם מעריץ אותך."
 "למה אתה מעריץ אותי?" היא באמת שאלה, לא
 מבינה.

א': כי זה מדהים אותי, גרושה עם חמישה ילדים, ועוד
 מסוגלת לבוא לפסטיבל כזה ולחיות חיים כאילו את
 בכלל רווקה. זה נראה לי מאוד מיוחד, ואותי זה
 מרשים, את באמת לביאה.
 ב' (מחייכת): כן, זה לא פשוט, אני חיה חצי זמן
 כרווקה חילונית, וחצי כאימא דתייה.
 א': דתייה?

ב': אני לא, אבל גדלתי והתחנתי כדתייה, אפשר
 להגיד אפילו חרדית, ועכשיו שאני עם הילדים...
 בשבילם אני חייבת להמשיך להיות דתייה, אבל אני
 כבר לא.

א': את ממש מדהימה! את כל כך מוצאת חן בעיניי,
 אפילו יותר מהרגע שסיפרת לי שאת אימא לחמישה
 ועוד חרדית לשעבר.

היא חשבה לרגע על המילים שהגבר הכריזמטי הזה
 אומר לה, וזה מילא אותה גאווה. לרגע, אחרי הרבה
 זמן, היא אפילו הרגישה חום בחזה, בלב.
 רק אז, בפעם הראשונה, היא באמת הסתכלה עליו
 אחרת, כאופציה... הוא איכשהו הצליח לחדור את
 השריון שפיתחה במשך כל כך הרבה שנים.
 והוא, כאשר הוא שמע שהיא לא אומרת כלום,
 המשיך: "מוצאת חן בעיניי..." את יודעת שזה משפט
 דו-משמעי?

ב': לא, למה אתה מתכוון?
 א': את מוצאת חן בעיניי כאמירה, אבל גם כשאלה.
 ב': כשאלה?

א': כן, תסתכלי לי בעיניים ותראי אם את מוצאת בהן
 חן...
 היא הסתכלה עליו לתוך העיניים, וראתה את העיניים
 הכי יפות שהיא ראתה בחיים.

אחרי הסדנאות, כשכל אחד מהם היה בסדנה אחרת,
 הם חיפשו זה את זה. כל אחד מהם רצה להציע לאחר
 לבוא לפני ארוחת הצהריים לבריכה, אבל כיוון שכל
 אחד מהם לא ראה את האחר, אז כל אחד מהם הלך
 לבריכה בנפרד, ושם הם נפגשו, ממש בשער הכניסה
 לבריכה.

הוא ניסה לשמור על "פאסון" ולא להראות
 התלהבות-יתר, הוא הכיר את ה"חוקים" וידע שאם
 הוא בטעות יראה "טיפה יותר מדי" עניין, זה בדיוק מה
 שיכול לגרום לה להפסיק להתעניין. למה זה?
 כי אולי באופן לא מודע, אם השני כל כך רוצה אותי,
 אז אני כנראה ראוי ליותר, והוא זוכה בי ולא אני זוכה
 בו. אבל כאמור, הוא ידע את זה ונתן לה את האפשרות
 להרגיש שהיא הזוכה, אפילו שבתחושה שלו הוא
 הרגיש שהוא זוכה בה לפחות באותה המידה.
 כאשר הם כבר שמו את מעט הציוד שכל אחד מהם
 הביא על כיסאות הבריכה, הוא הוציא מהציוד שלו
 משקפי שחייה, הגיש לה ואמר: "הבאתי לך, היו לי
 ברכב עוד משקפי שחייה למצב חירום, ובמקרה שלך
 זה נראה לי מצב חירום, אז קבלי מתנה קטנה ממני
 אלייך." והוא נתן לה אותם. היא הייתה מאושרת
 מהמחווה ואמרה: "אז עכשיו אני חייבת להתאמן
 טוב-טוב ולהראות לך איך הצלחת ללמד אותי לנשום,
 ואם תרצה, ממש אשמח שתמשיך לעזור לי ללמוד
 פרפר, או דולפין, כמו שקראת לסגנון השחייה היפה
 הזה."

הרגעים האלו של התקרבות איטית פתחו לו את הלב, והוא ממש רצה ללמד אותה כל דבר שתרצה ושהוא יודע.

אחר הצהריים שוב לא יצא להם להיות באותה סדנה, ובארוחת הערב הוא לא ראה אותה, אז הוא הלך לרכב והביא שתי בירות שהיו לו, כמו משקפי השחייה למקרה חירום – שבהקשר של הבירה זה היה כמעט כל יום... והכניס אותן למקרר בחדר. במקלחת הוא שוב חשב עליה, מדמיין אותה שוחה, מדמיין את גופה המושלם, את החיוך הכל כך יפה שלה, חושב על זה שהפות שלה דומה לחיוך היפה הזה... ושוב החליט לשלוט בעצמו ולא לקחת את זה עד הסוף.

הוא יצא לעשות סיבוב קצר במלון, מחפש אותה, עד שראה אותה יושבת בפינת ישיבה עם חברה לאחת הסדנאות ומדברת. "אפשר רגע להפריע לכן?" הוא שאל.

היא ענתה בהתנצלות: "אפשר, אבל רק לרגע, כי אנחנו באמצע משהו...". אז הוא אמר: "כשתסיימו אשמח אם תצטרפי אליי לבירה, אני יוצא לשבת על הדשא, ממש פה מתחת, בדשא בדרך לבריכה," הוא עוד הסביר לה, בשביל שתמצא אותו בקלות. "בשמחה," היא אמרה וחזרה להתעניין בחברתה החדשה.

בחוץ הוא מצא כיסא נדנדה באזור חשוך יחסית, הסתכל סביבו, ראה את העצים המרשימים ואת השמיים היפים שמוארים טיפה באור הירח והתנדנד קלות בכיסא הנדנדה, או יותר נכון בספסל הנדנדה, מדמיין כמה יהיה נחמד כאשר היא תצטרף אליו ותתנדנד פה איתו. אז הוא גם חשב על השם המיוחד

שלה, שמתוך כבוד לפרטיותה נמשיך לקרוא לה ב',
 וקפץ לו השיר "Give me hope". הוא נכנס ליוטיוב
 ומצא אותו, נכנס לווטסאפ הקבוצתי, ולפי התמונה
 שלה מצא אותה. נכנס לווטסאפ שלה ושלח לה את
 השיר, וגם הוסיף "מיקום".

באותו ערב היא לא נתנה לו תקווה ולא הצטרפה אליו
 לבירה, אז הוא שתה את שתי הבירות. לא באמת ידע
 מה לחשוב, רק ידע שעצם זה שפגש מישהי שגורמת
 לו לחשוב עליה, עושה לו טוב – דבר שלא חווה כבר
 שנים. הוא מסוגל להרגיש, יש לו לב.

בבוקר הם נפגשו בארוחת הבוקר, הפעם היו שניהם
 בשלב ההעמסה. שניהם היו עם צלחות מלאות במגוון
 רב של גבינות, קצת סלט, לחמים משובחים וחביתה
 מקושקשת – שלו עם תוספת גבינה, שלה עם תוספת
 ירק. בקלות אפשר היה להחליף בין הצלחות שלהם
 והם לא היו שמים לב. היא צחקקה כשקלטה את זה
 ואמרה: "האוכל פה כל כך טעים, אני אוכלת פה כפול
 מבבית", והוא צחקק, מסכים איתה: "כן, לגמרי. אני
 בדרך כלל לא אוכל כלום בבוקר, מקסימום קפה
 וקרואסון או איזו עוגייה. פה אני אוכל בבוקר כאילו
 אין מחר." היא המשיכה את השיחה, שהייתה מצד אחד
 על כלום ומצד שני אמרה הרבה על הדמיון ביניהם,
 שהיא כל כך אהבה, וחשבה שסוף-סוף הכירה מישהו
 דומה לה.

"ויש פה כזה מגוון של גבינות ואפילו גבינות עיזים,
 ובכלל לא ידעתי שיש כל כך הרבה גבינות בארץ."
 הוא הסכים איתה והמשיך: "אני הכי אוהב גבינות
 עיזים, וכבשים."

"מה זה כבשים?" היא שאלה בחן לא-הגיוני, במבטא הצרפתי הסקסי שלה, והוא ענה לה באנגלית: "שיפ" (Sheep).

"אהה", היא אמרה, ממלמלת בצרפתית, "מוטון" (Mouton).

הוא געה או חנב (כן, ככה קוראים לזה) ככבש: "מההה", וחשב שהוא חייב להיות זהיר עם הלבִיאה הזו. הסתכל על העמידה האצילית שלה ואמר, תוך כדי תנועת ראש לכיוון שולחן עגול כמעט ריק: "נשב פה? " והיא הנהנה.

איך שהתיישבו, עוד לפני שהרימה את פרוסת הלחם המלא שברי אגוזים כדי למרוח עליה גבינת צאן כבשים, היא התנצלה על אתמול בערב: "אני באמת מתנצלת שלא הצטרפתי אליך אתמול בערב, באמת שרציתי, אבל הרגשתי שהחברה הייתה זקוקה לי. אתה יודע, הסדנאות האלו מאוד מקרבות, אני גילמתי אותה בפלייבק, וזה היה ממש חזק, והתחברנו, אני מרגישה כאילו אני חברה שלה שנים."

ההסבר הזה נשמע לו הגיוני לגמרי, גם אם הוא לא היה פועל ככה. הוא בטוח היה בשלב כלשהו של הערב מביא את השיחה לסיום ומצטרף אליה. נקודת הפתיחה שלהם לא זהה, הוא חשב וקצת פחד, אבל הפחד הזה דווקא גרם לו להימשך אליה יותר. בצהריים, במפגש סיום הפסטיבל, הוא ישב לידה, וכל הזמן הם שיתפו זה את זה בכל מיני תובנות מכל מיני סדנאות.

בסוף, רגע לפני שמתפזרים, הוא שאל אותה: "בא לך לבוא לעוד טבילה בבריכה?"
 ב': "כן, אני ממש רוצה," והכן שלה נשמע לו כ"כן, ממש רוצה אותך," והיא המשיכה: "רק שאני גם ממש

רוצה להיפרד פה מהחברים החדשים שלי. ואל תחכה לי, ניפגש כבר בבריכה." הם נפרדו, והוא הלך לבריכה. את החדר הוא פינה כבר בבוקר, ואת הציוד שלו, חוץ ממעט הציוד שהיה צריך לבריכה, הוא החזיר לרכב.

המלון הזה ממש נוח, הוא חשב, זה שהכול כל כך קרוב פה. זה בית מלון קטן וממש נחמד עם אוכל טעים ואווירה מעולה, והעיקר, עם בריכה. בכלל, הוא חשב שהוא נהנה בפסטיבל הזה הרבה יותר מכפי שציפה, וזה כי הוא למד עם השנים להנמיך ציפיות, אבל בעיקר כיוון שהוא פגש פה בחורה שמוצאת חן בעיניו. עובדה זו הפכה את פסטיבל הפלייבק הזה מטוב למושלם.

בבריכה הוא שחה ונהנה, מנסה ליהנות מהרגע ולא לחשוב עליה ולחכות לה. זכר שהיא אמרה שיש לה בעיה עם זמנים, והביא בחשבון גם את האפשרות שהיא לא תבוא בכלל.

כשסוף-סוף הגיעה אחרי כמעט שעה, הוא כל כך שמח עד שהרשה לעצמו לצאת לקראתה מהמים ולתת לה חיבוק קטן ונשיקת לחי ידידותית. היא גם שמחה לקראתו ושיתפה פעולה עם החיבוקון והנשיקונת. הוא לא ידע עדיין איך לפרש את זה, כי היא הרי צרפתייה – והם מתחבקים ומתנשקים שלוש פעמים אפילו עם זרים.

ב': אני מתנצלת שלקח לי כל כך הרבה זמן, עבר הרבה זמן, נכון?
א': כן, די הרבה.
ב': כמה זמן?
א': כמעט שעה.

ב': אוי, אני כל כך גרועה בזמנים, פשוט רציתי להיפרד מכולם. היו לי סדנאות כאלו משמעותיות

שהייתי חייבת להודות ולדבר עם כל החברים שהכרתי, אני בטוח אשמור על קשר עם מלא אנשים מפה. הוא חשב שהאדם היחיד שהוא בטוח רוצה להמשיך להיות איתו בקשר זו היא, אבל אז הוא נזכר שיש לו טרמפיסטית.

א': אוי ב', לקחתי טרמפיסטית לפה, והיא אמרה שהיא גם רוצה לחזור איתי.

ב': אהה.

היא הופתעה ולא הבינה מה הוא הולך להגיד.

א': אולי היא מחפשת אותי. אם כן, אז אני לא אברזיז לה.

ב': אברזיז?

א': כאילו איעלם לה.

ב': לא, זה לא יפה – אז תלך לחפש אותה, תיקח אותה ותחזור. זה רחוק לאן שאתה צריך לקחת אותה?

א': לא נורא, חצי שעה לכל כיוון, אולי טיפה יותר.

ב': זה בסדר, אני אחכה לך פה בבריכה, אני רק צריכה לדעת שיותר מאוחר תוכל לקחת אותי לתחנת הרכבת, כי אני חייבת להיות עוד הלילה בירושלים.

א': בטח, ברור שאני אקח אותך לתחנה הקרובה.

ב': מעולה, אז קבענו. אני נכנסת לשחות, להתאמן על מה שלימדת אותי.

א': השעה עכשיו רק עשרה לשתיים בצהריים, בטוח שיש רכבת לירושלים לפחות עד שמונה בערב, אין לך מה לדאוג.

ב': בסדר, מצוין, אז תיסע עם הבחורה ותחזור, אני אהיה פה.

ואז הוא רכן לעברה לחבק ולנשק אותה שוב, הם שוב התחבקו והתנשקו, חיבוק ונשיקה ידידותיים, רק שהפעם הם היו עם טיפה יותר תחושה.

"אבל איך אדע מתי אתה חוזר?" היא פתאום שאלה, והמשיכה: "אני לא יכולה להסתכל על הסלולרי ולראות אם כבר עברה שעה כשאני שוחה..." הוא הבין שהשאלה הזו היא מעבר לזמן אלא גם לוודאות שהוא חוזר, אז הוא מייד ענה לה: "קחי את שעון הצלילה שלי, שימי אותו על היד שלך והנה אני מסמן לך פה עם הטבעת הזו..." והוא סובב את הטבעת החיצונית עם הספרות שסביב השעון המסיבי עד שהיא הייתה מול הספרה ארבע, ואמר: "את רואה? לפני שהמחוג הארוך יגיע לפה, בפעם השנייה, לשלוש ועשרים, אני כבר אחזור." היא ענדה את השעון הכבד, סוגרת אותו על החור האחרון, הסתכלה עליו ואמרה: "הוא יפה לי," וחייכה את החיוך שעוד יגרום לו להתאהב בה.

התחלה ב'

העומס הרגשי שחוותה כבר היה בלתי אפשרי; השילוב בין להיות אחראית על חמישה ילדים כמעט לבד, התמודדות יומיומית מול "המגורש" שמסרב להיות גרוש, והקשר התלתי והאובססיבי שפיתחה עם עורך הדין שלה – ש"הציל אותה", ולכן היא מרגישה שהיא חייבת לו את חייה – כל אלו, נוסף על זה שאביה חולה פרקינסון, ותמיד מתלונן שאין לה זמן אליו, וזה עוד לפני העומס הרגשי הענק שהיא מרגישה לקראת הגיוס המתקרב של בנה בכורה, אותו גיוס שבאופן רשמי יהפוך אותה בהגדרה ל"ישראלית", רק שהיא שמעה כל כך הרבה סיפורי שכול שהיא כבר לא יודעת מה היא רוצה – שהוא יממש את עצמו ויגיע לסיירת גולני כמו שהוא רוצה, או שיהיה קרוב אליה, לבית, ויעשה שירות לא מסוכן.

נוסיף על זה את הלחץ הבלתי נסבל בעבודה שהיא כבר מזמן רוצה לעזוב, כי המנכ"ל שם מתעלל בה – כנראה בשליחות הגרוש, כי הם מכירים עוד מצרפת וגם כי הוא דלוק עליה, והיא סירבה לצאת איתו... כל אלו הביאו אותה לתובנה שהיא חייבת לעשות משהו בשבילה, לחוש חופש מוחלט מהכול, רק כמה ימים לא לחשוב על כלום, רק להיות!
ולכן כאשר המנחה של קבוצת הפלייבק שהיא הולכת אלה פעם בשבוע, הזמין אותם לפסטיבל פלייבק שהוא מארגן, למרות המחיר הגבוה מבחינתה – כי הפסטיבל הוא במלון ממש שווה בזכרון יעקב, ועוד עם בריכה!
היא החליטה שהיא עושה את זה, עושה את זה בשבילה.

אבל מה, אצלה בחיים הכול מורכב... אפילו להגיע מירושלים לזכרון יעקב. כי אין לה רישיון נהיגה, ואי לכך גם לא רכב. אז כל חייה החופשיים היא מתניידת בתחבורה ציבורית. ולא, זה לא נורא, כי להיות תלויה בו, בגרוש שלה, היה הרבה יותר גרוע. וגם להתנייד עם חמישה ילדים זה הרבה יותר מורכב מאשר לבד. והפעם זו רק היא...

אז היא בודקת ב"מוביט" – ורואה שמהבית שלה בירושלים למלון "עדן-אין" בזכרון זה יותר מארבע שעות. חצי יום עבודה, היא חושבת. לא נורא. אבל כיוון שמדובר בשני אוטובוסים בתוך ירושלים, רכבת לתל אביב, רכבת לבנימינה ועוד אוטובוס מבנימינה – אז לה זה ייקח שש שעות, כי מה לעשות, היא בטוח תפספס איזה אוטובוס או רכבת... וזה כבר נראה לה כן נורא. כי יחד עם ההתארגנות זה כבר יום עבודה שלם, והיא גם חייבת את הכסף...

אז לפני שהיא מתייאשת רק בגלל הנסיעה, היא מחליטה להתקשר למנחה שלה, אולי יש מישהו שהיא יכולה לבוא איתו בטרמפ? והוא מייד מציע לה שיאסוף אותה בתחנת השלום בתל אביב, ומשם הם ייסעו ביחד – וכך היה.

(שלושה חודשים קודם לכן, אצל הפסיכולוגית שלה.)
 ב': אני חייבת לשתף אותך במשהו.
 פסיכולוגית: כן, בשביל זה אנחנו נפגשות.
 ב': מתלבטת, לא בטוחה שזה נכון, אבל היא באמת לא יכולה להיות יותר עם המחשבות האלו לבד:
 "אני מתאהבת בו."
 פ': בעורך הדין שלך?
 ב': כן.

פ': לי זה דווקא נשמע כיף להתאהב, או שיש עוד משהו שהוא פחות כיף ואת רוצה לשתף אותי בו?
 ב': הוא שולט בי.

פ': למה את מתכוונת?

ב' מתביישת להגיד את זה, אבל אומרת: "הוא הופך אותי לשפחת המין שלו, או יותר נכון הוא כבר הפך, ומתחילה לבכות.

פ' חושבת מה להגיד ומה לשאול, מנסה לחשוב מהר ולהיות ברוגע, מניחה יד ומחבקת את ב'. ב' נמרחת לעברה ומחבקת אותה, והבכי הופך מהתייפחות לבכי תמרורים. היא בוכה ממש כמו ילדה חסרת אונים, ואז היא משחררת את החיבוק ואומרת: "אין לי כוח לידו, אני כמו בובה, הוא יכול לעשות בי מה שהוא רוצה, ולא רק שאני מסכימה, אני זקוקה לזה."

פ' עדיין לא יורדת לעומקם של הדברים ומסתכלת על ב' במבט בוחן שמנסה להבין.

ב' מבינה שאם היא לא תפרט יותר, אז פ' לא תוכל לעזור לה, והיא בעצם יודעת מה היא רוצה לשמוע... היא רוצה לשמוע את מה שהיא יודעת – זה קשר הרסני, הוא לא טוב לך. אז בסוף היא אומרת: "התעלפתי..."

פ' (בפליאה): התעלפתי? ממה? איך?

ב': הוא חנק אותי.

פ': חנק אותך?

ב': אנחנו עושים סקס אליים, ואני כל כך נהנית מזה שאני כבר מאוהבת בו. זה כימי, אני לא שולטת בזה. בכל פעם אחרי שאנחנו ביחד אני אוהבת אותו יותר וזקוקה לו יותר, אני מרגישה שאין לי חיים כאשר הוא לא איתי, איתי במובן המיני, אני מתכוונת. בתוכי. פ' חושבת רגע, מעכלת את הדברים ואומרת: "אני מבינה, סקס יכול באמת להגיע למקומות האלו, סקס יכול להיות עוצמתי מאוד (היא אומרת זאת וקצת

מקנאה, כי אף פעם לא חוותה עוצמות כאלו בסקס
אלא רק יודעת על כך מהתאוריות). איך מסקס מענג
הגעת לעילפון?"

ב' מבינה רק מהדרך שבה פ' שואלת את השאלה, כמה
המצב חמור וכמה היא נמצאת בקשר קיצוני והרסני
ועונה: "הוא חנק אותי!"

פ' קצת מאבדת את זה ואומרת באופן לא ממש מקצועי:
"אני לא מבינה... הוא חנק אותך בזמן הסקס?"
ב' כמעט צועקת בתסכול: "כן, ולא היה לי אוויר
והרגשתי שעוד רגע ואני מתה, ואז התעלפתי לכמה
שניות, וכשחזרתי לעצמי גמרתי הכי חזק שגמרתי אי
פעם והתחלתי לבכות, והוא, במקום לחבק אותי, קם
והלך ורק אמר: "מחר באותה שעה", ואני נשארתי
במיטה בוכה, מאושרת ומפחדת. הוא סדיסט, ואני
כנראה מזוכיסטית, ואם זה ימשיך ככה הוא עוד יהרוג
אותי, ובגלל זה החלטתי לספר לך."

פ' סוף-סוף מתעשתת ומגיבה באסרטיביות האופיינית
לה: "אז טוב שסיפרת לי, ואני מבינה אותך לגמרי, את
פיתחת אליו תלות הרסנית ואת סובלת מ-PTSD או
בעברית הפרעת דחק פוסט-טראומטית חבלתית."
ב': את יכולה להסביר לי יותר?

פ': את נמצאת בקונפליקט, הדבר שמאפשר לך עונג
הוא גם הדבר שמזיק לך, בדומה למכורים לסמים
קשים.

ב': זה נכון, ככה אני מרגישה. אני לא רוצה לראות
אותו יותר בחיים, ומצד שני אני מרגישה שכל רגע
בלעדיו הוא מיותר. אני מכורה אליו, או יותר נכון למה
שהוא עושה לי. אני לא סובלת אותו ומאוהבת בו
בו-זמנית, אני משתגענת.

היא שוב פורצת בבכי בלתי נשלט.

פ': סיפרת לי כמה הוא חכם ואיך הוא מצליח לנצח
עבורך במשפט, מה שעורכי הדין האחרים לא

הצליחו... אבל הוא גם מנצל את הסיטואציה מולך
 ובחוכמתו הזדונית הצליח להגיע למקום שהוא שולט
 בך, ואף מסכן את חיך.
 ב': את באמת מבינה, למרות שאת לא יכולה להבין מה
 אני חווה. מה שהוא עושה לי זה האושר הכי גדול
 שיש.

פ': את מדברת כמו מסוממת, אני יכולה לעזור לך או
 להפנות אותך למקום שבו יוכלו לעזור לך. אם את
 מבינה שאת בבעיה קשה... אז שם יוכלו לעזור לך.
 היא מחכה רגע, כיוון שהיא רואה את ב' רק חושבת
 ולא עונה לה, ואז ממשיכה בשאלה: "את רוצה שיעזרו
 לך?"

ב': כן, יש לי ילדים, אני לא יכולה להשתגע. אני
 מרגישה שאם לא אעשה שינוי ומהר, אני עוד יכולה
 להפסיד את ילדיי, ואז לא יהיה לי טעם לחיים.
 פ': את צריכה לעבור גמילה, ממש כמו מכור לסמים
 קשים.

ב': גמילה? אבל איך? ובאמת גמילה?
 פ': כן, אני מכירה את המנהל של תוכנית "שנים-עשר
 הצעדים" ביפו – זו תוכנית מעולה של כמה חודשים
 לגמילה מהתמכרויות. את מכורה, וכמו כל מכור את
 בקונפליקט – הדבר שאת מכורה אליו הוא הדבר הכי
 טוב שחווית, אבל בה בעת מה שיכול לגמור אותך
 ולהרוס לך את החיים. את מבינה כמה שאת קרובה
 לעבור את הגבול?

ב': כבר עברתי את הגבול, גם עכשיו שאני מדברת
 איתך ומספרת לך עליו, כל מה שאני רוצה זה שהוא
 ייכנס אליי... אני משתגעת.

פ': אין צורך יותר בתיאורים האלו, אני הבנתי! עכשיו
 השאלה היא פשוטה מאוד – את רוצה להציל את עצמך
 ואת החיים שלך, או שאת מוותרת? משמע תהפכי
 באופן מוחלט להיות נרקומנית; תאבדי את הילדים

שלך, ואחרי שלו יימאס ממך והוא יעבור להתעלל בלקוחה הבאה שלו, את תמצאי תחליף כמו אלכוהול או הרואין, וזהו... משם המרחק לרחוב להיות מקבצת נדבות או זונה כבר קצר.

ב' הייתה בשוק מהתיאור הקר והאכזרי שבו פ' תיארה את האופן שבו חייה יכולים להתפתח, וכיוון שהיא לא אמרה כלום, פ' המשיכה: "זה מה שאת רוצה? או שאת רוצה חיים טובים לך ולילדייך?"

ב': את צודקת, אני אלך לגמילה.
פ': יופי, קיבלת את ההחלטה הנכונה. עצם ההחלטה זה כבר חמישים אחוז מהדרך החוצה.
ב': אני חייבת להציל את החיים שלי, אני אוהבת את הילדים שלי.

(תוכנית "שנים-עשר הצעדים", מפגש ראשון.)
לא פשוט היה לה למצוא את המקום, והיא איחרה ברבע שעה. אבל למזלה בדיוק איך שהיא נכנסה לחלל, המנחה הראשי, שהיה בחור בלונדיני גבוה ומרשים, פנה לכל הנוכחים וביקש מהם לקחת כיסא וליצור מעגל גדול. היא שאלה מישהו איפה השירותים, הוא סימן לה, והיא הלכה מהר ונכנסה לשירותים, התיישבה על האסלה, נשמה עמוק ואמרה לעצמה – הכול בסדר, את עושה את זה. אחרי שסיימה, אספה את עצמה, שטפה ידיים ופנים ואפילו חיזקה טיפה את האודם בשפתיים. עכשיו שהיא מרגישה טוב עם עצמה היא יצאה לחלל המרכזי, מצאה כיסא והצטרפה למעגל. המנחה הראשי חיך אליה, ורק אחרי שהיא התיישבה הוא אמר: "אז נתחיל..." ועבר עם מבטו, מנסה לקלוט בעיניים כל אחד מהם. היו לו עיניים כחולות עמוקות כאילו שהוא יכול להוציא מהן קרן רנטגן ולראות את פנים הנשמה שלה, היא חשבה כאשר הגיע לעיניה. הוא המשיך בסבב המבט, עובר

אחד-אחת על פני כל הקבוצה הגדולה והמגוונת, ואמר: "אני מנהל הקורס הזה. אני אגיד כמה מילים על עצמי, קצת אספר לכם מה הולך להיות פה בחודשים הקרובים, ואז נעבור אליכם בסבב קצר, בסדר?" כולם הנהנו לכן, אפילו כמה אמרו: "ברור", ו"מה שתגיד".

מ': "טוב, אז אני אתחיל. שנים-עשר הצעדים... אז שנים-עשר הצעדים זו תוכנית גמילה שפותחה בארצות הברית בשנות השלושים של המאה הקודמת כקבוצה תמיכה לאלכוהוליסטים. באותה תקופה היה איסור למכור אלכוהול ברוב ארצות הברית, מה שנקרא "תקופת היובש", ולכן לרוב מי שצרך אלכוהול עבר עבירה. זו הסיבה שאפשרו למשתתפים בתוכנית הגמילה להיות אנונימיים, ומשם גם שמה המקורי באנגלית, AA Alcoholics Anonymous. היום תוכנית הגמילה של שנים-עשר הצעדים הוכחה כיעילה מאוד כדי להיפטר מכל התמכרות, כגון התמכרות לסמים, להימורים, לפורנו, למשחקי מחשב וכמובן גם לאלכוהול. התוכנית אפילו מועילה להתמודדות עם טראומות מיניות." הוא עצר לרגע, לראות שכולם איתו ובריכוז, ראה שכן והמשיך: "המטרה שלנו בתהליך הקבוצתי היא להגיע לפירוק האגו." שוב עצר וחזר להסביר: "שזה אומר לפרק את הרגשת ה'אני' האישי. רק כקבוצה אפשר לעבור את הפירוק הזה, רק על ידי ריפוי קולקטיבי אפשר לפרק את האינדיבידואל." כדי לחזק את דבריו הוסיף: "זה הוכח מדעית, זה הכוח של הקבוצה." כשהוא ראה שכולם איתו לגמרי, הוא המשיך להסביר: "הקבוצה היא מכל תומך המאפשר פירוק לשם בנייה מחדש, כאשר בתהליך אנחנו תמיד מתמקדים בהצלחות הקטנות שבדרך, עד הארה רוחנית." עכשיו הוא עצר כאילו גמר, אבל הוא עדיין

לא – הוא כבר העביר את התוכנית הזאת מאות פעמים וידע בדיוק מה קל לעיכול ומה קשה לעיכול. חלק זה בהסבר היה יותר קשה לעיכול, והוא גם לא ציפה שהם יבינו רק מההסבר על מה הוא מדבר. בסופו של דבר התוכנית עובדת כאשר חווים את הדברים ועוברים את השלבים, האמונה בתוכנית לכל אורכה היא הבסיס להצלחתה. אז הוא המשיך: "כל אחד מכם בסוף התוכנית יהיה משוחרר מההתמכרות שלו, כיוון שהוא יבין ברמה הגבוהה ביותר, ברמה הרוחנית, על איזה צורך ההתמכרות שלו עונה. ותמיד ביכאן ועכשיו אפשר לעשות שינוי. אסיים בשיתוף קצר עליי; גם אני הייתי מכור, ואני עכשיו 'מכור נקי'. כן, כי האיטיות המכורה שלי תמיד רוצה לחזור לסם, במקרה שלי זה היה הרואין, אבל זה לא משנה למה אתה או את מכורים, מה שחשוב הוא להצליח לשחרר את הסיבה לרצון להיות מכור. וככלל, הרצון תמיד קיים, אז השחרור הוא לא מוחלט, אבל המטרה היא לשלוט ברצון ולהצליח לווסת אותו. עצם העובדה שאני היום המנחה של התוכנית הזו – זה הניצחון שלי. אני 'מכור נקי' כבר עשר שנים, שלושה חודשים וארבעה ימים." הוא סיים את המונולוג שלו, מרגיש כמו שחקן ראשי בהצגה, ואמר: "עכשיו נעבור לקבוצות קטנות, אתם שלושים ושבעה חברים בתוכנית, משמע בשלוש קבוצות - תשעה, ובקבוצה אחת - עשרה."

בקבוצה הקטנה יצא לה להישאר איתו, עם אותו מנחה, מנהל הקורס, והוא מייד המשיך: "עכשיו נעשה סבב, כל אחד יגיד את השם שלו, הגיל שלו, מאיפה הוא, קצת רקע על הסיבה שבגללה הוא פה, וכמובן למה הוא מכור. תתחיל בבקשה," הוא פנה לבחור שישב לידה במעגל.

"אז לי קוראים ע', אני בן שלושים ושש ממודיעין.
 הייתי עד לא מזמן דתי אבל יצאתי מהארון, כן, אני
 הומו. " הוא עצר ולא המשיך לדבר, אז המנחה עזר לו:
 וְלָמָּה אַתָּה מְכוּר?

ע': אני שבור לב, אני עדיין מאוהב בחבר שהיה לי,
 שבגללו או בזכותו יצאתי מהארון והפסדתי את כל
 החיים שלי. אתם לא מבינים, הייתי דתי ושנים חשבתי
 שלהיות הומו זה פשע, תועבה, וכשסוף-סוף היה לי
 הכוח לעזוב את כל מה שאני מכיר ומאמין בו ולצאת
 מחושך לאור, סוף-סוף לחיות את האמת שלי ולשלם
 על זה מחיר לא קטן, דווקא אז האהוב שלי, החבר
 שלי, דווקא אז הוא בגד בי ועזב אותי עם הגבר שאיתו
 הוא בגד בי, ואני לא יכול לשחרר אותו.

מ': תודה, אנחנו נמשיך. לא עצרתי את ע' כי ראיתי
 שהיה לו חשוב מאוד לספר לנו כמה שיותר פרטים,
 אבל כרגע אנחנו בסבב היכרות וחשוב לי שנספיק
 לעבור את כולם. אז באמת, אני מבקש מכם, תהיו
 יותר תמציתיים, יהיה לנו מספיק זמן בחודשים
 הקרובים להעמיק. טוב?
 כולם הנהנו לחיוב, והבחור שישב לצידו של ע' התחיל
 לדבר.

"לי קוראים ל', ואני בן עשרים ותשע מהצפון. מה
 אמרת עוד להוסיף?"
 מ': רקע, וְלָמָּה אַתָּה מְכוּר. וגם טיפה יותר על המקום
 שאתה מגיע ממנו, מאיפה בצפון?
 ל': מנצרת, אני ערבי ואני מכור לאלכוהול.
 מ': אתה יכול להוסיף עוד משפט על הרקע שלך,
 שבכל זאת נכיר אותך טיפה יותר?
 ל': ההורים שלי התגרשו לפני שש שנים, מאז התחלתי
 לשתות, וככל ששתיתי יותר רציתי יותר, והיום אני
 שותה בקבוקים ביום ולא כוסות.

מישהו אמר: אתה מתכוון לבקבוקים של אלכוהול, לא של בירה, נכון?
 ל': כן, ברור. בירה אני שותה במשטחים, הקבוע שלי זה וודקה, אבל אם אין לי אז אני אשתה את מה שיש או אפילו אגנוב.

מ': טוב, תודה, זה היה מספיק, נמשיך.
 וככה עברו אחד-אחת, במשך שעותיים, עד שהגיעו גם אליה, לב'. היא לא ידעה מה להגיד, כמה לשתף, מה מותר לה לחשוף ומה מסוכן לומר בזמן זה. חוץ מע' שהיה הראשון שדיבר על זה שהוא מכור לאהבה, אף אחד אפילו לא היה קרוב להתמכרות שלה.

כולם מכורים לסמים או לאלכוהול, היא מכורה לזין הענק של עורך הדין שלה, לאיך שהוא מזיין אותה כל כך חזק שהיא שוכחת איך קוראים לה. היא מכורה לזה שהוא קורע אותה עד שהיא מדממת. אפילו עכשיו שהיא מתלבטת מה להגיד, היא נהיית רטובה וחרמנית רק מלחשוב על זה. אז איך היא יכולה לשתף

במחשבות האלו אנשים שהיא הכירה לפני שעותיים?
 מ': כן, אז הגענו לאחרונה בסבב, כולנו רוצים לשמוע מה שיש לך לשתף אותנו בו.

ב': תודה, אני ב', צרפתייה במקור, היום מירושלים.
 מ': בת כמה?

ב': בת שלושים ותשע.

היא עצרה, כאילו שהנתונים האלו מספקים.
 מ': מה עוד יש לך להגיד? למה את מכורה? ועוד קצת על הרקע.

ב': רקע לסיבה שהתמכרתי או רקע עליי?
 מ': מה שמרגיש לך נכון, אבל בואי נתחיל בזה שתגידי למה את מכורה.

ב': אני מכורה... אני מכורה... לעורך הדין שלי.
 והרקע...

מ': רגע, למה את מתכוונת כשאת אומרת שאת מכורה לעורך הדין שלך?

ב': הבינה שזה מוקדם מדי. היה גם משהו חודרני באופן שבו המנחה שאל אותה את השאלה, כאילו שהוא יודע איזו תשובה הוא עומד לשמוע ואפילו מתגרה ממנה. אבל לה זה היה בפירוש מוקדם מדי, אז היא ענתה: "עורך הדין שלי הציל אותי במשפט נגד הגרוש שלי במשמורת על הילדים, ולכן קצת התאהבתי בו."

מ': קצת התאהבת בו?

ב': פיתחתי בו תלות.

מ': איזה סוג של תלות?

ב': אני רוצה שהילדים שלי יישארו איתי וזה תלוי בו, אז פיתחתי בו תלות, וזה קשה.

כשהוא הבין שהיא לא תענה לו, לפחות לא כרגע, הוא הפסיק ואמר: "טוב, תודה. נסיים כרגע פה. לשבוע הבא אני נותן לכל אחד מכם תרגיל; תכתבו את כל הסיבות שבגללן ההתמכרות עושה לכם טוב, ובאיזה אופן ההתמכרות שולטת על חייכם. ניפגש בשבוע הבא, פה באותה שעה. נתחיל כמו הפעם במפגש הקבוצתי הגדול, ואחרי זה נחזור לקבוצות הקטנות ושוב נתחיל בסבב. תודה לכם שאפשרתם לי להנחות אתכם ולהתראות. המשך שבוע טוב."

אמצע א' וב'

כשהוא חוזר הוא מיהר לבריכה. בדרך היו פקקים והוא הגיע רק ב-15:25. היא לא הייתה בבריכה. מישהי מהפסטיבל נתנה לו את השעון שלו ואמרה שב' ביקשה ממנה לתת לו אותו. הוא לא ידע מה קרה ושאל את הבחורה: "את יודעת מה קרה לה? איפה היא?"
 הבחורה: נראה לי שהיא לא מצאה את הסלולר שלה, אז היא הלכה לחפש אותו.
 אז הוא התקשר אליה, והיא ענתה, כמעט בהיסטריה, ואמרה לו: "אני נורא מתנצלת, סיימתי לשחות כבר מזמן ורציתי לבדוק מתי יש לי רכבת, ולדבר איתך, ולא מצאתי את הסלולרי שלי."

א': הכול בסדר. אנחנו מדברים, אז זה אומר שמצאת אותו.
 ב': נכון, מצאתי, הוא חיכה לי על השולחן, ליד המיחם של המים החמים, בחלל איפה שהייתי בסדנה האחרונה. מזל שאף אחד לא לקח לי אותו.
 א': את באה לפה? או שאת רוצה שאני אביא לך את הדברים וכבר ניסע?
 ב': לא, מה פתאום, אני עוד שנייה בבריכה.
 ואז הוא ראה אותה בשער הבריכה, יפהייה ומחויכת, והם התחבקו חיבוק ראשון אמיתי.

א': ניסע לים?

ב': זה קרוב?

א': כן, עשר דקות.

ב': אבל תעזור לי קודם לבדוק מתי יש לי רכבת, טוב?

א': טוב.

הוא פתח את הסלולר שלו, נכנס לאפליקציה של רכבת ישראל, בדק ואמר לה: יש לך רכבת אחרונה ב-20:40 מעתלית, יותר מאוחר זה כבר מהתחנה של חוף כרמל בחיפה, ואז זה יהיה עם יותר מהחלפה אחת, אז אני אדאג להביא אותך לרכבת של 20:40, טוב? את יכולה להירגע.

ב': אם אתה מביא אותי לרכבת בזמן, אז כן, כי אני ממש גרועה בזה.

א': הבנתי את זה כבר. בסדר, באחריותי, אני דואג שאת תהיי בתחנה בזמן.

ב': אתה טוב בזה, אה?

א': כנראה, זה לא נראה לי כזה מסובך... יאללה בואי, אני לוקח אותך לאחד החופים היפים בארץ אם לא בעולם.

כשהם יצאו מהגי'פ בחניית בית הקברות של קיבוץ נחשולים והתחילו ללכת בשביל המתפתל לכיוון הים, הוא שאל אותה: "יש לך כוח שנלך עוד עשר דקות, ואז נגיע לחוף הכי יפה שיש פה?"

ב': כן, אני סומכת עליך. לאין שאתה לוקח אותי אני באה. היא הסתכלה עליו במבט אוהב. זו הייתה הפעם הראשונה שהוא הרגיש באמת שהם ביחד באותו מקום רגשי, ואז בטבעיות אחז בידה, והמגע הנעים הפך להיות מגע שילוב אצבעות מושלם. כל כך היה נעים לו מגע הידיים איתה שהוא אמר: "אני מרגיש כאילו כל אצבע שלי שנוגעת בכל אצבע שלך חיכתה לרגע הזה כל החיים." היא צחקקה ואמרה: "כן, יש לנו מגע כל כך טוטלי, זה כל כך נעים." וככה הם הלכו שקטים ורגועים לאורך המפרצונים היפים, והוא היה כל כך גאה כאילו שהוא מארח אותה בחופים הפרטיים שלו.

הם הגיעו ל"חוף הנסתר", וכיוון שהוא נסתר, הוא לא כל כך מוכר. לגונה מושלמת עם אי קטן במרכזה. היא ממש לא האמינה וכלל לא ידעה שיש חופים כאלו בארץ. "וואו," היא אמרה, "זה החוף הכי יפה שהייתי בו בארץ, ובאמת אחד היפים בעולם."

הם המשיכו ללכת עד קצה הלגונה, במקום שבו יש סלעים, הניחו שם את מעט הדברים שהביאו ומייד נכנסו למים. המים היו קרירים ונעימים, שוברים את החום הכבד שהיה כל היום. במים הם שמרו על מרחק נגיעה, מדי פעם שולחים יד ותופסים אחד את רעהו, כאילו שבמגע הזה הם אומרים זה לזה – את, אתה, שלי... ואז ברגע הנכון, פתאום הם נצמדו. היא הרימה את הרגליים שלה וחיבקה בהן את האגן שלו, וכשהם צמודים הוא עוד הספיק להסתכל לה בעיניים, משדר לה בטלפטיה שהיא מושלמת. היא קלטה את השידור וחשבה שהוא מושלם, ואז הם התנשקו. נשיקות צרפתיות מתוקות (מלוחות...) ששניהם חוו כנשיקות הטעימות בחייהם. פתאום היא ניתקה את רצף הנשיקות ואמרה: "זה היה מושלם, אבל אני מרגישה שאני נסחפת, וזה ממש מפחיד אותי. אתה עומד פה?" א': כן, גם את עומדת פה.

הוא עזר לה להוריד את הרגליים עד לחול. א': אה, נכון, אבל הזרמים האלו ממש מושכים אותי, תסתכל כמה התרחקנו מאיפה שהשארנו את הדברים. היא צודקת, הוא חשב, בשעות האלו יש זרמים חזקים. הוא ידע את זה מאינסוף פעמים שכבר היה בחופים האלה, רק שהפעם הוא לא היה לבד... אלא עם בחורה מדהימה, בובה צרפתייה, קצת מסוכנת, הוא חשב. א': אנחנו בתוך הזרם החוזר, בואי שחי אחריי ונצא מהזרם.

ב': זה קשה לי, אני שוחה במקום.

א': אני תופס אותך וגורר אותך מהזרם, את רק תשחררי את הגוף ותצופי.

היא סמכה עליו ועשתה את זה. זה הפתיע אותה שהיא מסוגלת ככה לסמוך על מישהו, והוא באמת הוציא את שניהם צ'יק-צ'ק מהזרם.

כאשר הם היו שוב באזור הרגוע של הלגונה הוא אמר: "פה אפשר להמשיך... וחזר להתחבק איתה לקראת סדרה נוספת של נשיקות מושלמות. אבל אז היא אמרה: "וואו, מדהים איך עשית את זה בקלות, זה לא היה לך קשה?"

א': אולי, קצת קשה אבל שווה.

אז היא אמרה: אני רוצה שנמשיך להתנשק, אבל לא ככה, אלא בערום.

"אז תתפשטי, אני לא מונע ממך, אני מעודד את רצונה החופשי של האישה שאיתי," הוא אמר וצחק. היא התפשטה במהירות, והוא תקע בה מבט של לא מאמין, ואמר כמו נער: "וואו, איזה גוף מושלם יש לך," והתחיל לנשק לה את השד הראשון. לפני שעבר לשני הוא שוב הסתכל עליה, הפעם מתמקד "בהם" ואומר: "יש לך את הציצי הכי יפה שראיתי בחיים." זה היה כל כך יפה שהוא אמר את זה, היא חשבה, אז היא אמרה לו: "אתה לא מתכוון להתפשט?" הוא לקח ממנה את בגד הים שלה ואמר: "אני רק אשים את בגדי הים שלנו על הסלעים ליד הצידוד." שם הוא גם השאיר את בגד הים שלו וחזר עירום גם הוא. וככה הם המשיכו להתגפף ולהתנשק, לחקור זה את זה בתוך המים הרדודים, מאושרים כמו שרק זוג אוהבים שמתוודע לראשונה יכול להיות מאושר.

בחוקי, נשענים על הסלעים כשהם מחובקים צמודים-צמודים בחוף הפראי הפרטי שלהם, היא פתאום אמרה את מה שהיא חושבת בקול רם: "אנחנו כמו אדם וחווה. כל כך יפה פה, כל כך בראשיתי.

אנחנו בגן עדן, כל כך טוב לי. " והוא הוסיף: " כמו הזוג המדהים מהסרט 'הלגונה הכחולה' שהם בגילוי מתמיד, אני כל כך נהנה לגלות אותך, את נראית כל כך טוב, יפהפייה מושלמת, והעור שלך כל כך נעים לי. "

ב': המגע שלך משגע אותי, הוא פשוט מושלם, כאילו הידיים שלך נועדו רק לגעת בי. כל חלק בגוף שלך שנוגע בי, בכל מקום בגוף שלי, המפגש הזה בין הגוף שלך לגוף שלי, זו הרגשה של שלמות. אתה לא יכול להבין כמה אני נהנית איתך.

א': אני יודע מה אני מרגיש, ואני מרגיש שזה פשוט מושלם. יצא לי להיות בחוף הזה בעבר, והיה לי טוב, אבל זה לא היה מושלם, תמיד הייתה לי תחושה שחסר משהו, משהי לחלוק איתה את היופי הזה, ועכשיו שאת פה איתי זה יותר מלחלוק את היופי הזה, כי את חלק מהיופי הזה. היופי הטבעי הזה יחד עם המגע שלך, החיבור אלייך, זה הכי טוב שיש, זו הפרשנות שלי לאלוהות.

ב': הווי, זה כל כך יפה מה שאמרת, אני רוצה לקחת את המילים שלך ולהכניס אותן לתוך הלב שלי, ושהן יישארו איתי לנצח.

א' הסתכל על קרני השמש הנשברות על המים, על הלגונה שלהם, על הבחורה הצרפתייה היפהפייה שהוא הרגיש פתאום כל כך קרוב אליה, והפחד שלו אמר: "הרגע הזה כל כך מושלם שגם אם זה הרגע האחרון שלי איתך, אני אזכור אותו כאושר צרוף. "

ב': למה אתה אומר את זה?
היא באמת לא הבינה.

הוא הסתכל עליה, הסתכל על השעון שלו ואמר לה: "כי עכשיו כבר 19:40, ואמרת לי שאת רוצה שאני אדאג שתהיי על הרכבת ב-20:40, מה שאומר שעכשיו אנחנו חייבים לצאת, כדי שאעמוד במה שהבטחתי לך. "

ב': אבל אני לא רוצה שהרגע הזה ייגמר.
 א': אם את לא חייבת לנסוע, אפשר להישאר פה עד
 השקיעה ואחרי זה לנסוע אליי, ומחר בבוקר אקח
 אותך לרכבת.
 ב': אני לא ממש חייבת, בוא נישאר פה עד שיהיה
 חושך מוחלט. אני לא רוצה שהרגע הזה ייגמר.

בנסיעה הוא שם במערכת של הגיפ את האלבום
 שהקליט. היא הייתה ב'היי' והתלהבה מכל שיר שלו,
 לא הפסיקה להחמיא לו ואף ציינה שהיא מרגישה
 כאילו שהוא כתב לה את כל השירים. הוא ענה לה
 שנכון, הוא באמת כתב לה את כל השירים, רק כשהוא
 דמיין אותה בעיני רוחו, הוא לא היה יכול לדמיין אותה
 כל כך יפהפייה. המציאות עולה על כל דמיון. והיא
 הייתה מאושרת. הם החזיקו ידיים כל הנסיעה, ממש
 כמו זוג בני שש-עשרה שחוה אהבה ראשונה.
 החיבור ביניהם היה דביק, דביק במובן הנעים של
 המילה, דביק כזה שבו רוצים כל הזמן לחזור ולהידבק
 זה לזה.

היא לא חשבה על שום דבר חוץ מעל כמה שהיא
 מאושרת עם הגבר המרשים הזה, וכמה זמן היא לא
 הרגישה ככה, שהיא באמת אוהבת אותו כאדם; שהוא
 הגבר הכי מקסים, הכי רגיש, הכי מוכשר, הכי חכם
 ועם העיניים הכי יפות שהיא ראתה בחיים – ואת זה
 היא גם אמרה לו אחר כך.

בטבעון הם עצרו לקנות פיצה, אבל מכיוון שכבר היה
 סגור או עוד רגע סגור, בעל המקום אמר להם: "כבר
 סגרת, אבל אם אתם רוצים, נשארו לי פה כמה
 משולשים, אז תיקחו." הם לקחו, והוא אפילו לא רצה
 כסף כי הוא אמר שהקופה כבר סגורה, והוסיף –

"תיהנו." הוא פתאום זיהה את החבר של בעל הפיצה ואמר לו שלום, אבל הוא, שנראה שיכור, שלח אליו מבט סתום כאילו שהוא לא מזהה אותו, ויותר הסתכל עליה, על הצרפתייה היפהפייה שלו, במבט זדוני. הוא שיתף אותה במחשבות שלו כאשר הם שוב ישבו בג'יפ: "אני מכיר אותך, ונראה לי שהוא התנהג ככה בגסות מתוך קנאה." היא אמרה: "ברור, גם שיכור קולט זוג אוהב... וזה גורם לכולם לקנא, כי כולם רוצים לאהוב, וזה כל כך נדיר." שוב נתנה לו נשיקה צרפתית ארוכה ומענגת, שגרמה לו לחשוב שבצדק קוראים לנשיקה הצרפתית בעברית "נשיקה צרפתית".

כשהם כבר היו בדירת הגג היפה שלו, אחרי שהיא לא הפסיקה להתלהב מכל דבר בדירה, הוא פתאום שאל אותה: את רוצה להתאהב בי? היא לא ממש הבינה את השאלה. ב': ההתאהבות היא בשליטתי? א': לדעתי, כן.

היא הסתכלה עליו בעיניים אוהבות, אבל הבינה שהוא מתכוון למשהו אחר... "אף פעם לא ממש הבנתי מה ההבדל בין לאהוב לבין להיות מאוהב." א': אהבה זו אחדות, ומאוהבות זה הפוטנציאל לאהבה יחד עם הפחד שהיא לא תתממש. ב': אז מה אתה תגרום לי להרגיש? א': וגם לי... אני אגרום לנו להרגיש מאוהבים. ב': שזה אהבה עם פחד? א': כן.

ב': אז למה שנרצה להרגיש אהבה עם פחד? א': כי שם נמצא הריגוש הגדול, אם נצ'לח ביחד את המאוהבות, נוכל לפתח אהבה אמיתית ויציבה. ב': אז אתה רוצה שתהיה לך איתי אהבה אמיתית ויציבה?

א': כן.

ב': ואתה רוצה קודם שנהיה מאוהבים?
א' המשיך להסתכל לה עמוק לתוך העיניים, ככה בזמן שהם כל הזמן מתלטפים, וגם על השאלה הזו ענה ב...
כן.

ב': אז אני מוכנה. מה עושים? סקס? פטריות? סקס על פטריות?

היא צחקה.

א': סביר להניח שאם נעשה סקס תחת השפעה של MDMA זה גם יקרה לנו, אבל השיטה שלי לא מבוססת על סקס או על משהו כימי, אלא על מניפולציה על המוח.

ב': באמת? אנחנו נתאהב בלי סקס אלא על ידי מניפולציה על המוח שלי?

א': איתך אני רוצה לעשות אהבה.

ב': מה ההבדל בין להזדיין לבין לעשות אהבה?

א': להזדיין זה כמו חיות, צד אחד רוצה והצד השני משתף פעולה. בלעשות אהבה יש צד אנושי, שנינו

רוצים את זה באותה מידה, אנחנו מגיעים לאיחוד הכי עוצמתי שיש, אנחנו חווים אלוהות בחיבור.

ב': אני לא יודעת... דווקא אני אוהבת שזה חייתי, בלי לחשוב.

ואז היא חשבה עוד קצת על מה שהוא אמר

והמשיכה: בצרפתית המילה 'לזיין' היא דו-כיוונית, שזה אומר ששניהם מזדיינים ושניהם רוצים את זה באותה מידה, אבל זה לא אומר לעשות אהבה, זה באמת משהו אחר...

א': אני לא יודע לגבי פירוש המילה בצרפתית.

בעברית כאשר אומרים להזדיין זה אומר לעשות סקס בלי רגש, כמו לאונן ביחד. ולי אין צורך בזה יותר, אני רוצה רק לעשות אהבה.

ב': אתה רציני? אתה באמת לא רוצה לזיין אותי
עכשיו?

א': אני רוצה, ואולי זה עוד יקרה, אבל קודם אני רוצה
ללמד אותך את השיטה שבעזרתה נתאהב.

ב': טוב, אז אני ממש סקרנית מה יש לך ללמד אותי,
למרות שחשבתי שתלמד אותי בדרך אחרת...

א': גם זה יגיע, חלק מהלימוד הוא בלי לחץ, כל דבר
בעיתו.

ב': באמת אני צריכה ללמוד את זה, אתה מדהים שאתה
מסוגל ככה לשלוט בעצמך, כי אני בקושי מצליחה. אני
כבר רוצה להתאהב בך רק בשביל שנוכל להזדיין.

היא צחקה שוב.

לעשות אהבה, הוא תיקן אותה.

ב': אז תסביר לי כבר, מה אני צריכה לעשות, אהובי?

א': את כבר עושה את זה, רק עכשיו נמשיך לעשות את
זה במודעות.

הוא הסתכל לה בעיניים ואמר לה: "אני אוהב אותך."
ב' הרגישה אושר גדול ולא ידעה מה לעשות עם
האושר הזה. היא רצתה שהוא ייכנס אליה, לתוך הגוף
שלה, שהאושר הזה ייבלע בתוכה, אבל היא הבינה
שהיא גדלה עכשיו, מתפתחת, ושהוא יכול להיות סוג
של מורה רוחני עבורה. הוא מראה לה משהו שהיא לא
מכירה. ואז הוא הנחה אותה: "תסתכלי לי עמוק לתוך
העיניים ותגידי לי שאת אוהבת אותי."
אז היא הסתכלה לו עמוק בעיניים ואמרה לו: "מון
אמור."

א': שזה אומר?

ב': אהובי.

א': ואיך אומרים בצרפתית אני אוהב אותך?

ב': ג'טם.

א': אז תגידי לי את זה ככה.

ב' הסתכלה לו בתוך העיניים ואמרה לו, "ג'טם",
 ובאותו רגע היא חשבה שאף פעם לא הסתכלה לאף
 אחד בעיניים ואמרה לו את המילים האלה.
 וכיוון שהיא כבר הרגישה שהיא חיה בסרט, היא
 הוסיפה באנגלית: "איי לאב יו."
 א': יפה, את תלמידה ממש טובה, את יכולה להוסיף גם
 בעברית.

אז היא אמרה לו גם בעברית:
 "אני אוהבת אותך."

ובאותו רגע היא באמת הרגישה את זה והבינה למה
 הוא התכוון כשאמר קודם שהמוח שלנו מאמין למה
 שהוא שומע או למה שאומרים לו.

אז היא אמרה את זה: "אני ממש נכנסת לזה, המוח
 מאמין למה שאנחנו מספרים לו, אה? ואם נחליט
 שמעכשיו אנחנו באחדות, ונפעל ככה, אז זהו, אנחנו
 באחדות, נכון?"

א': נכון, אנחנו כבר באחדות.

ב': הווי, ואתה אהבת חיי.

א': כן, ואת אהבת חיי. אני בכלל המצאתי אותך.

ב': אתה המצאת אותי?

א': כן, יש לי עוד תאוריה. כאשר בפעם הראשונה

דמיינתי אותך, ההורים שלך יצרו אותך בשבילי.

ב': וואו, זה מדהים, אתה יצרת אותי בשביל שאגיע

אליך, זה גאוני. אני ממש אוהבת אותך, אתה הגבר

שחיכיתי לו כל חיי, והנה עכשיו אתה פה, ואתה שלי.

א': אני שלך, ואת שלי, אנחנו אנדרוגינוס, אנחנו

באחדות מוחלטת.

עכשיו היא שכבה ערומה במיטה, והוא התקרב אליה
 ערום גם הוא. בעוד רגע יתאחדו ויממשו את אהבתם.
 הזין שלו עמד בטירוף, והוא שאל אותה: "רוצה לקבל
 את מגדל אייפל שלי לתוכך?"

ב': כן, הכי רוצה בעולם. אבל תביא קונדום.
 א' רק שמע את המילה "קונדום" ומגדל האיפול שלו
 לרגע נרגע... הוא אמר: "תראי מה המילה הזו עשתה
 לו... אי אפשר לעשות אהבה עם קונדום, אי אפשר עם
 קונדום להרגיש את האנרגיה."

ב': אבל אני לא יכולה להזדיין בלי קונדום.
 עכשיו הוא כבר נפל לגמרי... וא' שחרר את הרצון,
 חושב לעצמו שאם זה מה שהיא רוצה, אז הוא לא
 רוצה. איתה הוא רוצה רק "לעשות אהבה", ואם היא
 מחפשת זיון, אז זה לא איתו. הוא דווקא היה שלם
 מאוד עם ההחלטה שלו, רק שהוא לא הבין למה היא
 מתעקשת על קונדום.

א': למה את לא רוצה לעשות אהבה? את חוששת
 מלהיכנס להיריון?

ב': לא, אני בכלל לא יודעת אם אני יכולה להיכנס
 להיריון. ואז היא התלבטה אם להגיד לו או לא, אבל
 כיוון שהבינה שאם היא לא תגיד לו, הוא לא יסכים
 לשים קונדום, והיא כל כך רצתה שהוא כבר ייכנס
 לתוכה, אז היא החליטה להגיד לו.

לפני שאמרה לו, היא עוד חשבה שחבל שהיא לא
 הרבה יותר חזקה ממנו כמו שהוא חזק ממנה, כי אם זה
 היה המצב, אז היא הייתה אונסת אותו עכשיו, והיא
 בעצם לא מבינה איך זה שהוא לא אונס אותה, או
 לפחות קורע אותה באלימות. ואז היא אמרה: "יש לי
 פפילומה."

א': ובעברית?

ב': זו מחלת המין הכי נפוצה בעולם, ואני לא מבינה
 איך אף אחד לא מכיר אותה. נראה לי שיש פה איזו
 קונספירציה שאנשים לא ידעו, גם אני לא ידעתי עד
 שגיליתי שיש לי.

א': ואיך המחלה מתבטאת? מה הסכנות שלה לך? ולי,
 אם אני נדבק ממך?

והם כבר התיישבו במיטה זה ליד זה, נשענים על הכריות, וביד אחת הוא מחבק אותה ובאחרת הם משלבים אצבעות. ודווקא התנוחה הזו, והמצב הזה שבו היא משתפת אותו במחלת המין שלה, גרמו לו להרגיש מאוד קרוב אליה. הוא אפילו לא הרגיש תסכול מזה שכרגע הם לא מזדיינים. כי מה לעשות, איתה הוא רוצה לעשות אהבה, ואם יש אהבה... אז מה הלחץ? זה עוד יקרה.

ב': מפילומה זה וירוס שנמצא ברירית של היוני. הוא הסתכל אלה במבט טיפה מוזר, והיא הסבירה: ככה אני קוראת לפות שלי, והמשיכה: לכן לא רק שאסור לך להיכנס, אסור לך גם ללקק, כי מפילומה זה וירוס מאוד מידבק. הוא לא הבין, לפני רגע הם כמעט שכבו, ועכשיו היא משתמשת במילה "אסור". "אסור?" הוא שאל מופתע.

ב': כן, אסור לי לקיים יחסי מין אפילו עם קונדום.
א': אבל לפני רגע רצית.

ב': נכון, כי לא חשבתי, הייתי כמו חיה.

א': ועכשיו שאת חושבת, מה את רוצה?

ב': אתה לא מבין, אני הכי רוצה בעולם, זה פשוט נורא מסוכן לי.

א': מה יכול לקרות לך אם וכאשר נעשה אהבה?

ב': יכול להתפתח אצלי סרטן צוואר הרחם, ואז אני לא יודעת מה יכול לקרות. אולי אני יכולה אפילו למות.

א': אני לא מבין, אמרת שכבר יש לך מפילומה, אז מה הקשר בין זה שאנחנו עושים אהבה לזה שיתפתח אצלך סרטן?

ב': אני גם לא יודעת, אבל אני מפחדת, ואתה בטוח תידבק, ואז גם לך יהיה סרטן.

א': אז זה מסוכן גם לגברים?

ב': אני לא יודעת, כל אחד אומר משהו אחר.

א': מה זה כל אחד? מה אומר הרופא שלך?

ב': אתה לא מבין? אף אחד לא ממש יודע. כל אחד, כל רופא, כל אחות, כל מומחה, כולם אומרים דברים אחרים, וגם באינטרנט כתוב על זה דברים סותרים. אז אני באמת לא יודעת, לכן החלטתי שאני בהימנעות מוחלטת מסקס עכשיו כמה חודשים.

א': טוב, אז נעשה דברים אחרים, אני לא אכנס אלייך ולא ארד לך, אבל את יכולה למצוץ לי... כמו שאמרתי לך קודם – את מוצצת חן בעיניי.

הוא צחקק, מנסה להקליל את האווירה שנהייתה כבדה.

ב': אני לא בטוחה.

א': למה?

ב': כי אולי גם לך יש פפילומה.

א': איך לי תהיה פפילומה לפני ששכבנו?

ב': ממישהי אחרת.

א': טוב, השיחה הזו נהייתה הזויה, אני מבין שאת עוברת משהו שבכלל לא חשבת לספר לי, ועכשיו את כבר לא בעניין של סקס, וזה בסדר. גם אני כאמור לא רוצה סקס אלא רק לעשות אהבה, ואם אנחנו לא יכולים לעשות אהבה אז נעשה מה שאפשר עד שיהיה אפשר, גם רק להתנשק איתך גרם לי אושר.

ב': זה לא רק זה, יש עוד.

א': ואת רוצה לספר לי?

ב': כן, אני רוצה שאתה תדע הכול, כי אתה חושב שמצאת מישהי מושלמת אבל אני ממש לא, אני יותר פגומה ממושלמת.

א': אחרי הפפילומה, שאומרת שלא נוכל להתענג מלעשות אהבה עכשיו חודשים, אני יכול להתמודד עם כל מה שתגיד לי.

ב': אני אומרת לך את זה בשביל שתבין שאתה לא צריך לחכות לי, הסיפורים שלי הם שלי, ואני רוצה

אותך, אני התאהבתי בך, ואני אשמה במה שקרה לי, לא אתה.

א': תאפשרי לי להחליט מה מתאים לי, טוב?

ב': טוב, יש לי גם וסטיבוליטיס, ואני גם בקבוצת גמילה של "שנים-עשר הצעדים".

א': טוב, מה זה וסטיבוליטיס?

ב': זו גם מחלת מין, שגורמת לרגישות עצבית ברמה לא הגיונית, שבכל פעם שחודרים אליי אני משתגעת מכאב, וגם כנראה אני לא יכולה יותר להיכנס להיריון.

א': ואמרת גם קבוצת גמילה, ממה את נגמלת?

הוא אומנם שאל, אך הייתה לו תחושה שהוא כבר יודע.

ב': אני בגמילה מעורך הדין שלי, אני מכורה למין

האלים איתו, אבל אני גם אוהבת מין לא-אלים. היא

הוסיפה את המשפט האחרון מתנצלת, מרגישה שבכל רגע היא יכולה להתחיל לבכות, אבל לא רצתה לבכות.

היא הרגישה שמה שהיא אמרה, יכול לגרום לו לא

לאהוב אותה יותר, וזה כל כך הפחיד אותה וגרם לה

רק לאהוב אותו יותר ויותר, או להיות מאוהבת בו.

אבל הוא לא נפל מהמיטה ורק ניסה להבין מה זה

אומר, ואם זה שהיא בתהליך גמילה מאותו עורך דין,

שמזיין אותה ככה חזק כמו שהיא חשבה שהוא יזיין

אותה פה היום, אומר שלא תפתח ביניהם אהבה, או

שזה אומר שהוא צריך להיות סבלני אליה. הוא לא

ידע, אבל הוא כן ידע שטוב שהם לא שכבו, גם בגלל

הפפילומה שאולי היה נדבק ממנה – ואין לו מושג מה

זה אומר, אבל יותר מזה כי גם הוא נקשר מסקס, והוא

לא רצה להיקשר יותר אם זו לא אהבה – גם לו יש

עבר... והוא לא היה מסוגל לחוות שוב פרידה. אז

מבחינתו עדיף כלום מאשר אולי, והוא שאל: מתי כן

נוכל לעשות אהבה?

ב': לפי המנחים שלי בעוד שנה.

א': לפי המנחים? לא לפי הרופאים?

ב': אתה ואני הכרנו כשאני בהימנעות ממין ומקשרים באופן כללי. תבין, אני בתוכנית גמילה. לפי התוכנית אני צריכה להיגמל לא רק מהדבר עצמו אלא גם ממה שהביא אותי לצורך.

א': אז איך זה כן יכול לעבוד בינינו?

ב': אני לא יודעת, אני גם אימא לחמישה, ואני חיה בירושלים.

א': אז מה חשבת או רצית כשהכרת אותי?

ב': אמרתי לך שאני אימא לחמישה ושיש לי חיים בירושלים.

א': את זה הבנתי, אני שואל מה רצית, ומה את רוצה עכשיו?

ב': לא חשבתי שאתאהב בך, רציתי ליהנות, ועכשיו אני לא יודעת מה אפשר לעשות, כי אני מרגישה שאני לא רוצה שהזמן איתך ייגמר. גם השיחה הזו, אני לא דיברתי ככה עם אף אחד אף פעם, אפילו לא עם הפסיכולוגית שלי. אני מרגישה שאני יכולה להגיד לך הכול, ושאתה מסוגל להכיל את זה.

א': זה נכון, אני יכול להכיל כל מה שתגידי, אני אוהב אותך, אני מרגיש אחדות איתך.

ב': אתה כל כך מרגש אותי שאני יכולה להתחיל לבכות.

א': אז תבכי.

ב': אני לא רוצה לבכות, אני לא רוצה להיות חלשה, איתך אני רוצה להיות חזקה בדיוק כמוך.

א': אין שום מקום להשוואה בינינו, כל אחד הוא אדם בפני עצמו, גם אם אנחנו מרגישים סוג של אחדות עכשיו. את מאוד חזקה, אני מעריץ אותך וכל כך אוהב אותך כיוון שאת כל כך חזקה – להתמודד עם כל מה שאת מתמודדת איתו ועוד לגדל חמישה ילדים, ואז

לעזוב הכול ולבוא לסדנה של פלייבק ועוד לאפשר
לעצמך להתאהב, את הכי חזקה שאני מכיר.
ב': אתה פשוט מושלם.

א': לא, אני לא, וגם את לא, אבל החיבור בינינו הוא
שלמות.

ב': נכון, אף פעם לא הרגשתי ככה – פעם ראשונה
בחיים שאני מרגישה כזו התאמה לגבר. אנחנו
מתאימים בשלושת הרבדים: הפיזי-גופני, אני כל כך
נמשכת אליך שזה מטורף; הרגשי, אני מרגישה שאני
אוהבת אותך כמו שאני אוהבת את עצמי ואת הילדים
שלי, למרות שאנחנו בקושי מכירים; וגם
הרוחני-מיסטי, כאילו יש משהו גדול יותר ממני וממך
שחיבר בינינו. זה פשוט מושלם או שלם, אבל מה
שבטוח, זה הכי מדהים שהרגשתי.

א': אז איפה הבעיה? אם שנינו רוצים שזה ימשיך או
יתחיל, מה עוצר בעדנו?

ב': אתה צודק, שום דבר, זה רק עניין של רצון. יש
זוגות שחיים אפילו במדינות שונות.

א': זה פחות הכיוון שאני מעוניין בו, אני רוצה להיות
איתך גם ברמה הפיזית כמה שיותר, זה שלא שכבנו לא
אומר שאני לא רוצה, זה אומר שאני רוצה שנעשה את
זה בעתיד ושזה יעצים את החיבור המושלם שלנו, ועד
אז נתמזמזו כמו ילדים, נכיר ונהיה ביחד, נישן ביחד
מחובקים.

ב': אתה תרצה לישון איתי הלילה מחובק?

א': אני רוצה, וזה גם מה שיקרה.

והוא התחבק איתה ונכנס לתנוחה שבה הוא שוכב לה
על הציצי ויונק ממנו, ואחרי זמן-מה, אחרי ששחרר
אותו וגם את השני, נשכב טיפה לאחור, והיא נשכבה
עליו, מניחה את הראש שלה על החזה שלו, בזמן
שהוא מחבק אותה ונותן לה את תחושת הביטחון הכי
חזקה שחוותה בחיים.

הוא התעורר מינית שוב, אבל רק אמר לה: "תרגישי, מה שהצלחת לעשות לו רק מזה שאנחנו מחובקים." היא נגעה בו בעדינות והמשיכה ככה עד שהוא גמר. אחרי עוד סדרת נשיקות בלתי נגמרות היא פתאום שאלה אותו: "אתה באמת חושב שזה כזה פשוט? נוכל להמשיך עם האושר הזה?"

א': אם רוצים זה פשוט, אם לא אז הכול מסובך. אני רוצה. את רוצה?

ב': אני הכי רוצה, אתה מדהים. לא רק שאתה כל כך יפה, אתה גם גאון, אה? אני מרגישה שזכיתי ביהלום. א': ואני זכיתי בבובה צרפתייה, ככה זה בחיים – כל אחד זוכה במה שהוא מצפה לזכות בו.

הם שניהם צחקו, והיא אמרה: "זה כזה מצחיק שאתה קורא לי בובה צרפתייה, כי באמת ככה הרגשתי המון שנים."

א': כן, אבל ברור לי שאת הרבה יותר מגוף מושלם, אם היית רק בובה אז לא היית עכשיו פה איתי, אני רואה בכך גם סופר אינטליגנטית, רגישה ולוחמת. ב': זה מדהים מה שאתה אומר, כי האישיות שאני הכי אוהבת זה ברוס לי.

א': את בעצמך ברוס לי, את הבובה שהפכה להיות ברוס לי.

ב': אתה כל כך מרגש אותי, כי זה סיפור חיי.

א': ואני כל כך אוהב אותך, כי ברור לי שבתקופה הזו שבה נפגשנו אהבה כזו היא אפשרית רק בזכות זה שאת אוהבת את עצמך, מה שלא היה תמיד, אבל עכשיו את כן אוהבת את עצמך. רק מי שאוהב את עצמו יכול לזכות לאהבה ולאהוב את האחר, ואת יכולה.

ב': וואו, אתה לא יודע כמה שזה מדויק. וכן, אני חושבת שאני באמת שוב אוהבת את עצמי. ואני כל כך אוהבת אותך שאין לי מילים לתאר.

א': אם כך אין בעיה, כל בעיה היא אתגר שנעבור ביחד.

ב': אז איך נהיה ביחד אם אני חיה בירושלים ואתה חי בטבעון, ואמרת שאתה חוזר לנהרייה?

א': אמרת שאת שבוע אימא, שבוע רווקה, נכון?

ב': נכון, עכשיו בקיץ. אחרי שהם יחזרו לבית הספר, זה יהיה קצת שונה.

א': עדיין, הילדים איתך חצי מהזמן וחצי עם הגרוש שלך?

ב': כן, חצי מהזמן איתי וחצי עם היתוש.

א': עם היתוש... טוב, לא ניכנס לזה. אז כל הימים

שאת רווקה נהיה ביחד. בבית שלך או איפה שאהיה.

ב': וככה נחיה, כשאנחנו חצי מהחיים ביחד, וחצי

מתגעגעים להיות ביחד?

א': בת כמה הילדה הקטנה שלך?

ב': בת עשר.

א': אז לא כל החיים, רק שמונה שנים. כשהיא תהיה

בת שמונה-עשרה, נעבור לגור ביחד.

ב': כן, נכון, זה לא כל כך הרבה זמן... ואחרי זה נוכל

להיות ביחד כל הזמן, ויש לנו עוד המון שנים להיות

ביחד.

א': נכון.

ב': ואיפה נגור?

א': איפה שתרצי, כל עוד זה ליד הים.

ב': אז אפשר בתל אביב.

א': אפשר, אם נוכל לעמוד בזה כלכלית. אני אוכל

להשכיר את הדירה שלי, ואולי עד אז תהיה לי כבר

עוד דירה שגם אותה אוכל להשכיר, ואת גרה בדירה

שלך בירושלים?

ב': אצלי זה יותר מורכב, היא שלי אבל היא רשומה

על שמו של אבא שלי.

א': טוב, אנחנו קצת מודאגים ממציאות שהיא עוד רחוקה, עכשיו יש לנו שמונה שנים ליהנות חצי חיים ביחד, וחצי להתגעגע...

ב': אני לא רוצה לחזור לירושלים ולהתגעגע אליך, אני רוצה להישאר פה איתך.

א': את לא חוזרת, את נשארת פה איתי, לפחות עד מחר, ונישן כל הלילה מחובקים, ומחר את תחזרי, כי תרצי... יש לך ילדים שמתגעגעים אלייך בירושלים. ואני אוכל להגיע אלייך כבר לסופ"ש, או שאת תבואי אליי לנהרייה, מה שאת מעדיפה.

ב': אני אגיע אליך לנהרייה כבר ביום חמישי, אז לא אראה אותך ממחר עד חמישי, שזה שלושה ימים... אני מקווה שאצליח.

א': את תתמודדי, בדיוק כמו שאני אתמודד.

ב': אני כל כך אוהבת אותך, אני מאוהבת בך, אתה האהוב שלי, ג'טם.

והם חזרו להתנשק נשיקות צרפתיות ארוכות ומענגות, עד שהם נרדמו חבוקים לפנות בוקר.

הפרדה

אחרי שהוא הוריד אותה בתחנת הרכבת והם נפרדו
בשרשרת נשיקות מושלמת, הוא פתאום חשש שהוא
לא יראה אותה יותר; שהיא תחזור לחיים שלה וגם
לעורך הדין שהיא מכורה לו.

בדרך חזרה לביתו בגיפ הוא אפילו הרגיש שהוא
משתגע מרוב סבל, והתחיל לצעוק ברכב בטרורף –
איך לא זיינתי אותה? מה אני, דפוק?! אני יודע איך
סקס משנה את הכול... מה עבר עליי? הוא המשיך
להתעלל בעצמו, מתאר איך בדיעבד הוא היה קורע
אותה בסקס אלים בדיוק כמו שהיא חשבה שהוא
יעשה, הרי יש לו גם את הצד הזה, הוא לא תמיד היה
כזה "מואר". לפני שהוא "גילה" את המאוהבות,
מבחינתו סקס היה חייתי, בלי שום רגש, רק לקרוע את
הכלבה הנוכחית, והיא, כמו כל כלבה מיוחמת, עוד
שאלה אותו, "מה, אתה לא מתכוון לזיין אותי?"
איזה אידיוט. על טעויות משלמים... ואם לא תראה
אותה יותר, תדע שרק אתה אשם בכך.

אמצע ב'

חודשיים היא הצליחה ליישם את כל מה שהנחו אותם לעשות ב"שנים-עשר הצעדים", חודשיים שהיא לא יצרה קשר עם עורך הדין שלה, חודשיים שהוא לא זיין אותה כמו שרק הוא מזיין אותה, חודשיים שהוא לא קרע לה את הצורה ועינג אותה באופן הממכר שרק הוא הצליח לעשות לה. באמת שהיא חשבה לרגע שהיא הצליחה, באמת שהיא האמינה שהיא חזקה מספיק לא ליפול שוב ברשת שלו, שהוא, במקצועניות רבה, טמן לה. אבל אז הוא פתאום התקשר.

ע': שלום ב', זה עורך הדין שלך.

ב': כן, אני יודעת, לא מחקתי את המספר שלך.

ע': זה לא משנה אם מחקת או לא, לי יש את שלך, והנה התקשרתי.

ב': ומה קרה שהתקשרת?

היא לא הייתה בטוחה מה היא רוצה לשמוע, אף על פי שהיה ברור לה מה הוא רוצה ממנה.

ע': קיבלנו זימון לערעור.

ב': ערעור? אבל חשבתי שניצחנו ושזכיתי בחזרה במשמורת משותפת.

ע': אבל הוא ערער, והוא גם טוען שיש לו ראיות חדשות. אם הראיות החדשות קשורות אלינו, זה לא יהיה פשוט.

ב': מה קשור אלינו?

ע': סקס... אם את מזדיינת עם עורך הדין שלך, זה

יכול לפסול אותי מלייצג אותך, ואז יחזירו לך את

הפוסטמה מהסנגוריה הציבורית, והיא כבר תהרוס את כל מה שעשיתי בשבילך. אני הצלתי אותך, והיא לא תמנע ממנו להשמיד אותך. ואז היא התחילה לייבב,

ולבסוף עצרה בבת אחת ואמרה באסרטיביות: "אני לא יכולה להפסיד את הערעור, תעשה מה שצריך בשביל שאנצח."

ע': טוב, אני אצא מנקודת הנחה שהם יודעים עלינו ואעביר באופן מסודר את כל התיק לקולגה שלי.
ב': אתה לא יכול לנטוש אותי לפני הערעור.

ע': אני לא יכול להמשיך לייצג אותך, הוא ייצג אותך, הקולגה שלי, ואני אהיה מעורב מאחורי הקלעים. אבל זה יעלה לך.

ב': יעלה לי?

ע': כן, המחיר שלי וגם המחיר שלו.

ב': מה זה המחיר שלך והמחיר שלו?

ע': את יודעת טוב מאוד מה המחיר שלי... לגבי המחיר שלו, אני אדאג שהוא יהיה המינימום שהוא לוקח.

ב': אמרתי לך שזה נגמר, שמעכשיו אני משלמת לך בכסף.

ע': אין בעיה, מה שאת רוצה. אז בשבילי, על

הערעור, תדאגי שיהיו לך אלפיים. בשבילי...

ב': רק בשבילי אלפיים? אבל עוד לא בדקת איתו.

ע': אני יודע את המחירים, אלפיים לערעור זה

המינימום, וזה לא כולל את השלושת אלפים שאת

צריכה לשלם לי כדי שאלווה אותו ואעזור לו בהכול.

ב' לא האמינה למה שהיא שומעת, אז היא אמרה: "אז עזוב, תעביר אותי אליו וזהו, אם אתה לא מייצג אותי,

שהוא ייצג אותי."

ע': אין בעיה, רק שהעברת התיק היא ארבעת אלפים.

ב': ארבעת אלפים? להעברת התיק? זה לא פייר.

ע': את יודעת שאני לא רוצה ממך כסף...

ב' עוד רגע פרצה בבכי. זה לא פייר, זה לא פייר, למה

הוא צריך לקבל ארבעת אלפים שקל רק בשביל

להעביר את התיק? כמעט את כל המשכורת שלי... זה

לא פייר, היא המשיכה לחשוב לעצמה. אבל אז הבינה

שהוא לא יוותר לה. הוא רוצה לזיין אותה, ולא משנה
 מה היא תגיד, הוא יוביל אותה לשם.
 ב': בסדר, אז ניפגש עוד פעם אחת וזהו.
 ע': אני שמח שנכנס לך קצת שכל לראש, תגיעי אליי
 היום וכל עוד התיק חי את תמשיכי לבוא, ברור?
 ב': כן, ברור.

(חצי שנה קודם.)

הגירושים היו קשים. מה זה קשים – הכי מגעילים
 שיש. הוא ניסה (ועדיין מנסה) לקחת לה את הילדים!
 כן, הוא דורש משמורת מלאה על הילדים שלה, והיא
 כמו לביאה נאבקת בשקרים שלו. בהתחלה עורך הדין
 שייצג אותה היה מה"קהילה" – מקהילת יהודי צרפת
 בארץ, אבל ככל שהתקדמו במשפט היא קלטה שהוא
 לא ממש לטובתה, אולי אפילו מזיק לה. היא אפילו
 חשדה שהוא והיתוש (גרושה מוצץ הדם) מכירים עוד
 מצרפת, ושניהם מעלימים ממנה את המידע הזה. אז
 למרות כל הקושי שבדבר, היא דרשה וגם הצליחה
 להחליף אותו בעורך דין מטעם המדינה, אבל היא
 הייתה צעירה ולא חכמה במיוחד, המצב במשפט רק
 החמיר והיא הרגישה שהיא חייבת להחליף גם אותה
 ולמצוא מישהו תותח – אחרת היא עוד תפסיד במשפט
 ותפסיד את המשמורת על הילדים שלה.

אז היא עשתה המון טלפונים, עד שמישהו המליץ לה
 על עורך הדין שיש לה היום. בהתחלה הוא לא ענה לה
 לטלפונים, וכשהוא סוף-סוף ענה הוא אמר לה: "אין לי
 זמן לדבר, תגיעי לבית המשפט ונעשה שיחה בין
 הדיונים." היא עשתה את זה והגיעה לבית המשפט,
 למספר החדר שנתן לה, ואז היא ראתה אותו. בחור
 מרשים, כבן גילה, חסון, עם זקן שחור קצר. הוא גם
 קרע לגזרים את שני עורכי הדין של היריבים. פשוט

היה לו את זה, כריזמה – הוא דיבר בביטחון עם מילים מתגלגלות כאילו הוא כבר יודע שהוא מנצח. אז היא רצתה שהוא ייצג אותה, ואפילו חשבה שיכול להיות אולי נחמד אם גם יהיה קצת יותר...

גם הוא קלט אותה וניחש שזו היא. הוא בחן אותה במבט חודר, ועוד לפני שאמר משהו, הוא חייך חיוך כובש ותפס אותה ביד. אז אמר לה: "בואי, יש פה חדרון התרעננות קטן, נתפוס אותו לפני שמישהו אחר ייכנס אליו ושם נדבר." הם נכנסו, הוא הזיז את הכיסא היחיד שהיה שם, אפשר לה לשבת והתיישב טיפה יותר גבוה ממנה על השולחן, ואמר: "כן, איך אני יכול לעזור לך?"

ב': אני חייבת עורך דין שינצח עבורי.

ע': מה התיק?

ב': מדובר בילדים שלי, משמורת על הילדים שלי.

ע': כמה דיונים כבר היו?

ב': לא יודעת, אולי חמישה, אולי יותר... כי כבר החלפתי עורך דין, ועורכת הדין שיש לי עכשיו אפילו יותר גרועה.

ואז היא התחילה לבכות, תפסה את עצמה, הפסיקה ואמרה: "אני מפסידה את החיים שלי אם אני מפסידה במשפט, אני לא יכולה להפסיד את הילדים שלי, אתה מבין?"

הוא היה קשוב, אמפתי ורגיש. הושיט יד עדינה והזיז בעדינות את השערות שכיסו לה את העיניים, הסתכל לה עמוק בתוך העיניים, חשב לעצמו שהיא יפהפייה ושברירית, בדיוק הטיפוס שלו... ואמר בשיא הנחמדות: "אין לך מה לדאוג יותר, אני אעזור לך, אני אדאג שהילדים שלך יישארו איתך." עצר לרגע, וברגע שחייכה המשיך: "הסכום שאני גובה הוא אלפיים שקל

לדיון, " ועוד לפני שהיא אמרה משהו, רק לפי המבט שלה, הוא המשיך: "וממך אני אקח רק אלף מאתיים." היא הסכימה מייד, אפילו רצתה לחבק אותו, אבל לא הייתה בטוחה שזה ראוי אז רק אמרה: "תודה לך, באמת תודה לך." הם קבעו להיפגש בעוד כמה ימים.

בפגישה הוא היה ענייני מאוד ורק שאל שאלות, אחרי זה היא עוד תשלח אליו כל מיני מסמכים שהוא יבקש ממנה, ובשלושת הדיונים הבאים הוא ממש יצליח להפוך את התמונה, והיא תסתכל עליו בהערצה. הוא רק חיכה לרגע הנכון לעשות את הצעד. הצעד הגיע לפני הדיון הרביעי – במפגש ההכנה היא שאלה אם אפשר לבקש טובה, והוא אמר: "בבקשה... אפשר לנסות."

ב': אין לי כרגע עוד כסף עד שאני אקבל משכורת, אני אשלם לך על המפגש הזה בחודש הבא, בסדר?
הוא חשב רגע, החליט שזה הזמן ואמר בחוצפה האופיינית לו: "אם את רוצה אפשר להגיע לסידור שאת לא משלמת לי יותר."

היא הסתכלה עליו מופתעת, לא ממש מבינה איך זה יכול להיות, כי עד עכשיו היא שילמה לו כמעט את כל המשכורת שלה בכל חודש... והוא המשיך: "נראה לי שברור לשנינו שיש פה משיכה, בואי נממש אותה, ואני אמשיך לעזור לך כחבר."

היא הייתה בהלם. נכון שהיא נמשכת אליו מאוד, ואפילו כבר כמה פעמים אוננה תוך כדי שהיא מדמיינת אותו חודר אלה, אבל ככה בכזאת ישירות, לזה היא לא ציפתה. ובכל זאת היא אמרה: "נשמע לי פייר, אם זה מה שמתאים לך," וחשבה שזה הרבה כסף ושגם ככה היא מעוניינת בו. הוא חיך חיוך גדול ומקסים ואמר: "אז תגיעי הערב אליי, לכתובת הזאת," ושלה לה

לווטסאפ הודעה עם הכתובת שלו. "הלילה באחת-עשרה, תתקלחי לפני ותהיי בלי תחתונים." היא הייתה המומה מההוראות המדויקות וממש לא ידעה מה להגיד, לכן לא אמרה כלום, ורק הופתעה להרגיש שהיא כבר רטובה. אחרי שהם נפרדו היא ממש ציפתה למפגש איתו כל שארית היום. כבר שנתיים שלא היה לה סקס, לפחות לא סקס מלא, וגם לפני שהיה, זה היה עם היתוש שממנו היא התגרשה – שבעצם הוא הגבר היחיד שהיא שכבה איתו מאז ומעולם, בכל זאת היא הייתה חרדית עד לגירושים. ועכשיו לא רק שהיא הולכת לעשות סקס עם בחור שהיא דלוקה עליו, היא גם תחסוך אלף מאתיים שקל בכל פעם שהוא ייצג אותה בבית המשפט, יותר טוב מזה? אין!

היא עשתה בדיוק מה שהוא אמר לה, התקלחה וגם לא לבשה תחתונים – למה? כי הוא אמר לה, וזה דווקא מצא חן בעיניה שהיא כזאת צייתנית, בדיוק הפוך מהאופי שלה...

היא החליטה לצאת כבר בתשע וחצי באוטובוס, כי היא לא אוהבת לנסוע במוניות, והיא רצתה לוודא שהיא תגיע בזמן, יש לה קושי עם זמנים ועם התמצאות, היא יודעת את זה. היא הגיעה לכתובת ב-22:40, ועד 22:55 היא יושבה על ספסל ברחוב, סופרת את הדקות. ב-22:55 היא עלתה במדרגות, וב-22:58 צלצלה בדלת. הוא פתח לה במבט מוזר, אפילו מפחיד. הוא היה ללא חולצה, רק במכנסיים לבנים ארוכים, לא אותו זוג שלבש בבוקר, שהיו שחורים, וכאמור בלי חולצה ועם ריח גוף חזק. היה לו גוף יפה, שעיר מאוד, והיא אהבה את זה, כי זה נראה לה גברי יותר מהגוף של היתוש.

הוא משך אותה אליו, ואז היא הריחה מעבר לריח הגוף גם ריח חזק של אלכוהול. הוא שתה, כנראה די הרבה. "בואי," הוא פקד עליה תוך כדי שהוא מושך אותה בחוזקה ביד, ובקול מאיים הוסיף: "עכשיו תעלי למיטה ותיכנסי ל'דוגי סטייל'." המומה מחוסר הרומנטיות, היא עשתה מה שהוא אמר לה, וכנגד ההיגיון הרגישה את הרטיבות בפות מתחת לשמלה הכחולה שלבשה. וככה, כשהיא על המיטה שלו, אולי חצי דקה אחרי שהייתה בדלת, בלי שציפתה לזה, הוא כבר היה צמוד אליה מאחור, ובלי שהיא רואה אותו אלא רק מרגישה את האיבר הקשה שלו נוגע בשפתי הפות הרטובות. והוא כבר ניסה להכניס אותו ולרגע לא הצליח, כי הפות שלה ממש קטן, והזין שלו פשוט ענק. אז הוא תפס את השיער שלה ביד ימין שלו, מסובב אותה כאילו הוא מחזיק מושכות, וביד השנייה לוחץ לה את הגב למטה, ואז בזמן שהוא מושך ביד אחת בחוזקה את השיער ובאחרת דוחף בחוזקה את הגב למטה, מצמיד את כל חלקה העליון למזרון, הוא גם דחף בעוצמה קטלנית את הזין הענק שלו לפות הקטן שלה. ואיך שהוא נכנס, היא צעקה. כל כך חזק היא צעקה, כי היא לא הבינה מה קרה ומה היא חווה. מצד אחד זה היה נורא, כאילו שהוא אונס אותה, ומצד שני השילוב בין חוסר השליטה לכאב גרם לה עונג שהיא לא הכירה. הוא קרע אותה, הוא דפק אותה כל כך חזק והמשיך לדפוק אותה גם אחרי שהיא גמרה המון פעמים, והוא לא גמר, והמשיך לקרוע אותה, וזה היה כאב מענג מאוד. זה נמשך שעות, לפחות שעתיים, עד שהוא גמר, ואז הוא אמר לה: "את יכולה ללכת." היא ייללה כמו חייה פצועה אבל הרגישה מאושרת, כאילו שעשתה עכשיו משהו גדול. היה גם דם על הרגל שלה ועל הסדין, היא לא ממש הבינה איך זה יכול להיות... הוא לא שם לב לזה.

לביתה היא החליטה ללכת, גם כדי שיהיה לה זמן להרהר בחווייה. היא הסיקה שהדימום קרה כיוון שמתישוהו היא כבר לא הייתה רטובה, והוא המשיך לזיין אותה בעוצמה אכזרית ללא שום התייחסות לזה, להפך, זה רק גירה אותו יותר. הוא ממש קרע אותי, היא חשבה וניסתה להבין איך יכול להיות שהחיכוך היה לה כל כך מענג, שהיא לא הרגישה בשפשוף שהביא לדימום. היא לא הצליחה להבין את הפרדוקס בין הכאב לעונג.

שעה וחצי היא הלכה ככה כמו מסוממת ברחובות ירושלים, עד שהגיעה לביתה. להבדיל מבחורה שעוברת אונס ודבר ראשון נכנסת לנקות את הזוהמה שעות במקלחת, היא דווקא רצתה ללכת לישון "איתו" – וככה היא נכנסה למיטה עם הריחות החזקים שעדיין נשארו על גופה, הריחות שלו ושלה, ריחות חניכת האישה המינית שהיא. שכבה במיטה ושחזרה שוב ושוב את אשר עברה, נרטבת שוב ושוב כאילו אין שובע לרעב שלה, עד שנרדמה עם אצבעותיה הקטנות דחופות בתוך הפות הפעור שלה, שגם הוא, בדיוק כמוה, כבר לא יחזור להיות מה שהיה.

בשניות האחרונות בין ערות לשינה היא עוד הספיקה לחשוב שאלוהים שלח לה מלך שהציל אותה מחייה האומללים, ולא רק שבזכותו היא מרגישה פעם ראשונה בחיים אישה, הוא גם כל כך חכם שהוא ידאג שהיא תמשיך להיות אימא. היא אימא ומלכה, והיום היא חוותה בפעם הראשונה מה זה להיות אישה.

הזיונים החייתיים עם ע' המשיכו ככה ארבעה חודשים. הם אפילו הזדיינו בחדרון הקטן שבו הם דיברו לראשונה בבית המשפט, אפילו שם... הם היו נכנסים לשם בסוף הדיונים, והוא מייד היה דוחף אותה אל

השולחן, ונועץ אותה מאחור, כמו בבון. מאז אותה פעם היא מסתובבת כל הזמן בלי תחתונים, רק בגלל הסיכוי שהוא יגיד לה "בואי עכשיו". היא מבינה שזה קצת מטורף, אבל היא מאוהבת, וכשמאוהבים עושים דברים קצת מטורפים. כשהיא מקשיבה לו בדיונים, היא רק חושבת על הרגע שבו הדיון ייגמר והוא יקרע אותה. החשש היחיד שלה הוא שהוא עוד ישבור לה את היד... כי לאחרונה הוא מסובב לה אותה כל כך חזק שהיא באמת יכולה להישבר. מסיבה כלשהי שהיא לא מבינה, דווקא הכאב הזה מגרה אותה.

(מפגש תשיעי – כמה ימים לפני פסטיבל הפלייבק.)
 "היום אנחנו ממשיכים את מה שהתחלנו במפגש השמיני – 'כפרה'. היה לכם גם זמן בבית לעשות רשימה של כל האנשים שפגעתם בהם ולסלוח להם, ולכם, שהגעתם למצב הזה."

המנחה דיבר באסרטיביות האופיינית לו, ובי לא יכלה יותר להחזיק את עצמה, ובדרכה השקטה והאצילית חיכתה לרגע המתאים שהוא יעשה הפסקה בדבריו, ואז בזמן שהוא עובר על פניהם אחד-אחת במבטו, האומר – אני יודע מה טוב לכם, תבטחו בי וכך תגיעו לאושר, היא אמרה: "אני חייבת לשתף בתחושות הקשות שלי." הוא היסס לרגע אם לאפשר לה עכשיו או להמשיך עם מה שרצה להגיד, אבל הוא כבר הכיר אותה וידע שגם אם הוא ינסה לדחות אותה עכשיו, זה לא יעזור לו; בדרכה העדינה היא תעמוד על שלה. אז הוא אמר: "בבקשה, כולנו רוצים לשמוע מה שיש על ליבך, רק אני מבקש בכל לשון של בקשה שזה יהיה בנושא ובתמצות."
 ב: בסדר. היא עצרה, חשבה רגע והמשיכה: "כל השבוע אני מנסה, אני באמת מנסה להבין, מה אני

עשיתי לא בסדר? במי פגעת? ממי אני צריכה לבקש סליחה? ואני חייבת להגיד שלאף אחד, חוץ מלסלוח לעצמי שהפכתי להיות נזקקת, ואפשרתי לו שינצל אותי. אני הנפגעת. זה שעורך הדין שלי הפך אותי לשפחת המין שלו, לזונה שלו, זו לא אשמתי. למה אני צריכה לבקש ממנו סליחה? אני באמת לא מבינה. "עד אותו רגע היא לא הציגה את הדברים באופן כזה ישיר, אבל עכשיו, במפגש התשיעי, בקבוצה הקטנה, היא הרגישה מספיק מוגנת לדבר בחופשיות. אולם ברגע שסיימה את דבריה ושמעה את הלחשושים, היא הבינה שהיא טעתה, וכאשר המנחה הסתכל עליה בבוז, עוד לפני שפתח את הפה, היא התחילה לבכות, לבכות כמו שלא בכתה מעולם.

הקבוצה ניסתה להיות איתה, והיו אפילו כמה יותר קרובים אליה, שאף חיבקו אותה ולחשו לה את כל הדברים הנכונים, כמו "אנחנו אוהבים אותך, ואת לא לבד", אבל היא הרגישה כל כך לבד, היא הרגישה חשופה, ערומה. כאשר היא נרגעה לרגע, המנחה שאל אותה: "אני יכול להגיד משהו?" היא היססה, כי כבר המבט שלו קודם אמר יותר ממה שיכלה להכיל, והיא פחדה מדבריו. לבסוף ענתה לו בתחינה: "כן, אבל אל תשפוט אותי."

מ: ברור שאני לא שופט אותך. ובכל זאת אני רוצה לשאול אותך שאלה. האם יכול להיות שבקשר ההרסני שלך עם עורך הדין שלך, שהיום גם גילינו שהוא היה קשר מיני – האם יכול להיות שאת גם הרווחת משהו? ואולי את ניצלת בכך אותו?

היא הייתה המומה כשהוא אמר את זה, וחשבה שזה הדבר הכי שיפוטי שהוא יכול היה להגיד. הרי הקשר שלה עם עורך הדין היה ניצול מיני שלו כלפיה, בדיוק מפני שהייתה במקום פגיע והוא במקום חזק ושולט.

אין יותר ניצול מזה. והוא גם בכוונה מכאיב לה בזמן הסקס, כי זה מה שמגרה אותו, הוא כבר כמעט הרג אותה! אז איך הוא, המנחה הבכיר הזה, מרשה לעצמו להגיד לה שהיא הרוויחה מזה משהו, ושהיא עוד אולי צריכה להתנצל, ובכך הוא רומז שהיא שותפה שווה למעשה הניצול שלה?! אם זה היה נכון, אז לא רק היא הייתה עכשיו בסדנת גמילה אלא גם הוא, אבל הוא לרגע לא יחשוב שהוא עשה משהו לא בסדר, הוא הרי נתן לה את הזיון של החיים שלה, עם הזין הענק שלו. וגם אם זה נכון, והרווח שלה הוא שהיא נהנית – עדיין היא הקורבן, כי הנאה מסקס היא לא נשלטת. היא אפילו קראה על זה פעם, במאמר שדיבר על האשמה שחוות נאנסות בדיוק בגלל שדווקא באונס קורה שהנאנסת חווה את האורגזמה של החיים שלה. יש אפילו מחקרים אכזריים שטוענים שיש נאנסות שבחרות באופן לא מודע להיאנס, כי זה עונה להן על צורך של להרגיש חסרות שליטה, כי רק כך הן מרגישות ריגוש שהן לא יכולות לחוות בשום סיטואציה אחרת. אבל זה לא מוכיח את מה שהמנחה טוען, להפך, זה מוכיח שיש נתק בין הכימיה של הגוף לבין הנשמה – אף אחת לא רוצה שיאנסו אותה! בדיוק כמו שאף גבר לא היה רוצה שיאנסו אותו בתחת, למרות שאם זה קורה, ברור שהוא מקבל זקפה של עונג. ואם נגיד ששניים אונסים אותו? אחד קורע לו את התחת ואחד מוצץ לו – אז הוא לא יגמור? ואולי אפילו יצעק מכאב... ומאושר? ברור שכן! אבל זה לא הופך אותו לא להומו ולא למי שהיה מעוניין בכך! כי זה היה אונס! ואם זה ברור לגבי גברים, אז למה יש ספק לגבי נשים? משמעות המילה אונס היא שהוא, או היא, נ-א-נ-ס-ו, משמע נאלצו להיות שותפים במין ללא רצונם. נכון שעורך הדין שלי לא אונס אותי פיזית, אבל הוא כן הצליח לגרום לי לרצות שהוא יזיין

אותי כנגד רצוני. וכן, יש פה סתירה – אני לא רוצה
 משהו ואני בכל זאת עושה אותו, נכון, כי אני מכורה!
 בגלל זה אני פה, בסדנת גמילה, מה לא ברור פה?

כמובן, את כל המשפטים האלו היא לא אמרה, אלא רק
 חשבה... והמשיכה להסתכל על המנחה הבכיר בלי
 להגיד דבר, תוך כדי שהיא שואלת את עצמה – אז איך
 הוא יכול לעזור לי להשתחרר ממנו אם הוא שופט אותי
 וחושב שאני צריכה להתנצל בפניו? וענתה לעצמה:
 ממש-ממש לא! אני לא צריכה ולא מתכוונת להתנצל
 על זה שהוא אונס אותי באופן קבוע, ושהוא עושה את
 זה באופן כזה שהוא ממש קורע אותי נפשית ופיזית,
 עד כדי כך שאני מדממת, והוא אפילו העביר לי
 פפילומה שאני עוד יכולה למות ממנה, אם הוא
 המטורף לא יהרוג אותי קודם, סתם כי זה יעמיד לו
 אותו עוד יותר חזק.

אמצע א'

בשיחה האחרונה שלהם, אחרי שאמר לה כמה הוא אוהב אותה, ושהוא חושב עליה כל הזמן ורוצה להיות איתה כל הזמן, או לפחות כמה שאפשר, הוא שאל אותה: מה את רוצה?

ב': אני גם אוהבת אותך, זה לגמרי הדדי, אבל עכשיו אני לא מסוגלת להיות בזוגיות.
א': אני לא מבין, למה? תאפשרי לי להיות בשבילך, תני לי לעזור לך.

ב': בדיוק בגלל זה, אני לא רוצה שתעזור לי, אני רוצה להתמודד עם החיים שלי בעצמי. זוגיות זה לא כשאחד נותן ולשני אין שום דבר לתת לו. אני רוצה זוגיות שוויונית, אתה לא מבין? אני תמיד נמצאת בקשרים תלתיים! ואני לא רוצה לפתח תלות גם כך.
א': למה תלות? אם אני אוהב אותך, מרגיש איתך באחדות ורוצה לעזור לך, שתרגישי יותר בטוב, זו תלות?

ב': אתה לא מבין את מה שאני אומרת – אני במצב הישרדותי, אני חלשה, אפילו לשיחה הזו אין לי כוח.
א': אז תני לי להיות בשבילך, לעזור לך לשרוד, אני אתן לך כוח.

הוא אמר זאת כמעט מתחנן, מבין שהוא מאבד אותה.
ב': אני מרגישה שאני חוזרת על עצמי. אני לא רוצה עכשיו קשר, כל קשר שאכנס אליו עכשיו יהפוך להיות קשר תלותי. אם היית המטפל שלי, אז זה היה אולי אפשרי, אבל אני כן רוצה אותך כאהוב שלי ולא כמטפל. תבין, החיים שלי ממש מסובכים, ואני חייבת לפתור את המצב בעצמי. בעצמי עם אנשי מקצוע, אנשים שאני משלמת להם ולא חייבת להם.
הוא שתק, לא אמר כלום, היה בהלם, זכר שהיא זרקה לו שהיא שלמה בקשר לעורך הדין שלה ושהיא בסדנת

גמילה מהתמכרות אליו, אז הוא פשוט לא אמר יותר כלום.

היא המשיכה: אתה באמת גבר חלומתיי, רק שלא נפגשנו בתזמון הנכון. אני לא רוצה לעבור מקשר תליתי אחד לקשר תליתי אחר. תבין, זה הדפוס שלי, אני תמיד תלויה בגבר, ואני לא רוצה יותר.

לרגע הוא חשב על דבריה. הוא הרגיש שהוא כל כך אוהב אותה, והרגיש כאב כל כך גדול – כאילו קורעים איבר מגופו, ואז הוא חשב על השיר של סטינג עם המשפט "If you love someone set him free" ואמר: בסדר, אני מבין. את רוצה שאעשה אֶזכור ביומן להתקשר אלייך בעוד חודשיים? בעוד ארבעה חודשים? בינואר 2023?

היא לא ענתה, נעלבה מהציניות שבדבריו. אבל מה היה יכול להגיד? הוא היה פגוע. הוא לא היה יכול להאמין שככה אפשר לוותר על אהבה, עליו. אבל היא ויתרה.

א': ויתרת עלינו, ויתרת עליי.

הוא שאל זאת, או יותר נכון אמר.

ב': אני באמת מצטערת, לא רציתי לפגוע בך, ותאמין לי שכל מה שהיה בינינו היה אמיתי לגמרי – אתה פשוט לא יודע הכול, ואני גם לא יכולה לספר לך.

סוף 1

"למה את לא עונה?" היא שומעת את עורך הדין שלה שואל אותה בקול עצבני.

"עניתי," היא עונה בשלווה.

ע': ענית? אחרי שעה! שעה אני מנסה לתפוס אותך ואני בממתינה.

ב': הייתי בשיחה.

ע': אני יודע, ואני גם יודע עם מי.

ב': למה אתה מתכוון? ומה אתה רוצה ממני?

ע': תגיעי לחדרון שלנו בבית המשפט היום בשתיים בצהריים, ואני אסביר לך את המצב, הוא הרבה יותר גרוע ממה שאת חושבת.

ב': אז תגיד לי עכשיו.

ע': אין פה משא ומתן, תגיעי. והוא ניתק.

המפגש בחדר הקטן הצמוד לחלל בית המשפט היה הרבה יותר גרוע מכפי שיכלה לדמיין. דבר ראשון, להבדיל מתמיד, כשהיא הייתה מחכה לו, הפעם הוא כבר היה בחדר וכולו עצבני. איך שנכנסה לחדרון הוא הגיב כמו משוגע, תפס אותה חזק ביד אחת בחצי חיבוק, וידו האחרת אחזה ממש בחוזקה בידה השנייה הקרובה אליו, אפשר לומר באלימות. הוא דחף אותה לתוך השולחן, כך שהפרצוף שלה נמרח על השולחן. השולחן היה מלא בצילומים, שבשלב זה היא עדיין לא קלטה מהם, כי היא הייתה יותר מוטרדת מזה שהיה ברור לה שהוא הולך לזיין אותה, והיא לא רצתה, לא עוד. היא גם עברה לפני כן בבנק והוציאה לו כסף, אז היא אספה את כל הכוחות הנפשיים שיש לה ואמרה לו ככה, כשהראש שלה תקוע בשולחן והאגן שלה נשלף לאחור כמו קופה מיוחמת: "אני לא רוצה!" והמשיכה בצעקה: "הבאתי לך כסף."

היא הצליחה להוציא מהתיק הקטן שלה, שעוד היה תלוי על כתפה, מעטפה מלאה שטרות, ולמרות האלימות שהפגין, השליכה את המעטפה לשולחן כך שחלק מהשטרות יצאו ממנה והשתלבו עם הצילומים. ב': יש פה שלושת אלפים שש מאות שקל, זה צריך להספיק.

הוא תפס אותה בשערה וכיוון את העיניים שלה לתמונות שעל השולחן, תוך כדי שהוא פושט את מכנסיו עם התחתונים, והיא עוד קלטה איך עומד לו חזק. ואז, ממש לפני שנכנס אליה, או רק ניסה, הוא אמר: "את רואה?" והיא נאלצה להסתכל על הצילומים וראתה תמונות שלה ושל א', תמונות שלהם מחויכים, ואפילו תמונות שלהם מתנשקים בחניון ליד הגיפ שלו. היא הייתה בהלם, אבל עוד יותר הייתה בהלם ממה שעורך הדין שלה אמר ועשה. הוא הרים את השמלה החומה שלה כדי לראות מה מפריע לו לחזור אליה. הוא כבר ידע מה הוא הולך לראות, כיוון ששניות קודם לכן הוא הרגיש את זה בזין שלו – תחתונים. ע': את עם תחתונים. הוא לא שאל אלא קבע, בקול תוקפני-אלים שהיא אפילו לא הכירה אצלו. ואז בתזמון הכי גרוע הסלולרי שלה צלצל, והוא אמר לה: "תתעלמי," תוך כדי שהוא קורע לה את התחתונים. היא עוד צעקה: "עזוב אותי! אני לא רוצה, אני לא רוצה!" והצליחה להוציא את הסלולרי, חושבת לענות, לא משנה כלל מי זה, בשביל שאולי עצם הפעולה הזו תמנע ממנו לעשות את מה שברור לה שהוא הולך לעשות. אבל אז הוא ראה את הסלולרי אצלה ביד, חטף לה אותו וקרא בקול רם מי המתקשר: "'אהובי' אז את קוראת להומו הזה 'אהובי', אני אראה לך מה זה לבגוד ב'. הוא זרק את הסלולרי שלה על הרצפה, דרך עליו בעוצמה במגף העור הגדול שלו, שלרוב

משמש אותו להחליף הילוכים בהונדה-1,200 החדשה שלו, אבל עכשיו שימש שובר מסך מעולה. היא ממש השתוללה, כמעט הצליחה להשתחרר מידי החסונות, וזה עצבן אותו אפילו יותר, אף על פי שרמת העצבים שלו כבר הייתה על מקסימום. אז הוא משך את הטלפון הקווי מהקיר, והוא משך אותו כל כך חזק שהוא בעצם ניתק לפחות מטר וחצי מהקו הקווי מהקיר, ובתנועה ספונטנית פראית הוא קשר לה את שתי הידיים בלחץ נוראי מאחורי הגב, כמו שפוקר קושר עגל אחרי שהוא תופס אותו. ואז, כשהיא מייללת מכאב ומפחד, הוא חדר אליה. כן, הוא חדר אליה בכל עשרים הסנטימטרים שלו, אולם הפעם, כאשר הוא חווה את זה כאושר גדול, היא להבדיל ממנו הרגישה רק את הכאב, מלווה בפחד מוות (כן, היא אפילו חשבה שהוא הולך להרוג אותה) ומעל הכול בתחושת השפלה, לאחר שלקח ממנה את הדבר האחרון שעוד נשאר לה – זכותה על גופה. בכל חדירה שלו היא ממש הרגישה איך הוא מרסק לה את הכבוד, פוגע לה בנשמה. אף על פי שבהתחלה היא עוד לא דיממה, הכאב הנפשי היה כל כך גדול שבעיני רוחה היא ראתה את הנשמה שלה מדממת, מדממת מסבל. אז היא ניסתה לוותר, להיות איתו, אומרת לעצמה – הוא גם ככה מזייך אותך, אז לפחות תיהני מזה. עד לא מזמן זו הייתה ההנאה הכי גדולה שחווית. אולם אפילו אז היא לא הצליחה ליהנות. והוא, בפראות מטורפת, המשיך והמשיך. אפילו משך בחוט הטלפון בשביל לשפר את אחיזתו בה, ודחף את הגב שלה בכוח לתוך השולחן. הראש שלה היה נתקע בשולחן ובקיר בכל כניסה פרועה שלו, והזין שלו עמד חזק והוא לא גמר, אפילו לא היה קרוב לגמור. ההפך, הוא הרגיש שהוא בגן עדן ושכל תנועה כזו היא ריקוד עם הבריאה, הוא לא רצה שזה ייגמר. היא, להבדיל ממנו, חוותה

גיהינום והעדיפה שהוא יהרוג אותה מאשר שהעינוי הזה יימשך.

ואז, כשהיא כל כך כואבת פיזית ונפשית, הוא עוד אמר לה: "יא זונה טיפשה, לא רק שאת חיית באשליה של אהבה לאיזה הומו, את גם איבדת את הילדים שלך בגללו." ואז הוא תפס אותה בשתי הידיים בכתפיים, כאשר כל החלק העליון של הגוף השרירי שלו מוחץ אותה אל השולחן, וככה הגביר את הקצב והמהירות, כאילו שהוא בתחרות והוא חייב להיות הכי חזק והכי מהר. היא הרגישה שהיא חור, שהיא כלום, שכל המשמעות שלה זה שהמופרע הזה יתעלל בה וישפיל אותה. והוא הצליח, והוא לא הפסיק עד שהוא גמר. ותוך כדי שהוא גומר וגונח כמו חיה, הוא שחרר את הלחץ ממנה והוציא את הענק שלו מתוך הכוס הפעור והכואב שלה, משפריץ לה טונות של שפיך על הגב וגם על השמלה היפה החומה.

אחרי זה באמת לרגע התחשק לו להרוג אותה, כי גם הוא הבין שהוא איבד אותה, ומה הטעם לחייו בלי האושר הזה? אבל נכנס בו רגע של היגיון, ולא רק שהוא לא חנק אותה למוות בחוט הטלפון, אלא הוא הוציא את הסלולרי שלו, שלח את היד שלו אל הכוס שלה, מתחיל לשחק לה בדגדגן וגורם לה כנגד רצונה להתחיל לייילל מהנאה כימית, כי ברור לשניהם שההנאה היא במוח ושהיא כלל לא שולטת בזה, ואין שום משמעות לשאלה אם היא רוצה את זה או לא.

אחרי כל הסבל שעברה בשביל לרצות את היצר הפראי שלו, פתאום גם היצר שלה רצה להשתחרר, ועכשיו הוא אפשר לה זאת... אז היא גנחה, והוא אמר לה: "נעים לך, אה? אני עושה לך טוב?" ובעדינות שלא

קשורה למה שהיה כאן רק רגע לפני, הוא ליטף לה את הדגדגן בתנועה סיבובית אחידה, עד שהתחילה לעשות קולות של עוד רגע מגיעה לאורגזמה – כמו אלה שהביא אותה אליהן מאות פעמים בעבר. והוא המשיך ללחוש לה באוזן: "הנה אני מגמר אותך, את מאושרת, נכון?" והיא ענתה לו: "כן, נכון." הוא אמר לה: "תגידי לי תודה," והיא, כמו שפחת מין מתורגלת, אמרה לו: "תודה, תודה, תודה לך." שנייה לפני שהיא בשיא האורגזמה הוא שחרר את תפיסת הדגדגן שלה, והיא עוד ניסתה לתפוס לו את היד ולהחזיר אותה בדיוק לאותו מקום שבו הייתה, מתחננת בפניו: "אל תפסיק, אל תפסיק... אני עוד רגע גומרת." אבל הוא כבר השיג את מה שרצה, סגר את ההקלטה בסלולרי שלו ואמר: "איזו טיפשה." הרים את המכנסיים שלו, סגר את כפתורי החולצה שלו, לקח את התיק שלו, הסתכל עליה במבט של בוז והלך.

לבד, שכובה על השולחן, היא לרגע עוד ניסתה לגעת בעצמה ולסיים את הרצון הרגעני לאושר, אבל המגע כאב לה וכלל לא עינג אותה. והיא הסתכלה סביבה על השולחן, רואה את שטרות הכסף שהתפזרו לכל עבר, אבל בעיקר רואה את הצילומים שלה עם אהובה מהולים בדם ובשפיך. פתאום הבינה מה הוא עשה לה – הוא אנס אותה ודאג לעצמו להוכחה שהוא לא. היא ניסתה להבין למה הוא אמר לה שהיא איבדה את הילדים שלה, והבינה פתאום שמי ששלח לו את הצילומים זה עורך הדין של בעלה. ברור שהוא יצליח לשכנע כל שופט שרומן עם חילוני זו סכנה לחינוך הדתי של ילדיה. היא איבדה את המשמורת על ילדיה, כי היא לא הצלחה לשלוט לא בצרכיה ולא בליבה. היא הפכה למכורה למין עם האדם הלא-נכון, וגם התאהבה באדם הלא-נכון, רק כי הוא לא דתי.

לרגע נכנסה לה טיפה של היגיון, והיא אספה את כל הצילומים והכסף והכניסה אותם לתיק. הוציאה מהתיק כמה מטליות לחות וניקתה את השולחן מהדם ומהשפיך, הורידה את השמלה וניקתה גם ממנה מה שהצליחה מהשפיך, ובעוד כמה מטליות לחות ניקתה ככל שיכלה את גבה ואת רגליה משפיך ומדם, וגם מהריר שנזל לה מהכוס, ריר רעיל בפפילומה שהוא, השטן הזה, הדביק אותה בה. התלבשה בחזרה, נשמה כמה נשימות עמוקות ויצאה מהחדרון, עוברת במסדרון, מתעלמת ממעט עובדי הניקיון והאבטחה. יצאה מהבניין, ובהליכה מהירה הגיעה לדירתה. הילדים לא איתה היום, באותו הרגע זה היה המזל שלה, שאף אחד מהם לא ראה אותה ככה. אבל אז במקלחת, כשהיא מנקה את עצמה ומקרצפת את עצמה ככל שהיא יכולה, יותר חזק, לנסות ולמחוק את השעתיים האחרונות שבהן הייתה כלואה איתו בחדרון בבית המשפט, היא חשבה על המצב וניתחה אותו שוב ושוב, עד שהיא הבינה באופן שאינו משתמע לשתי פנים – היא תפסיד בערעור, ובעלה מוצץ הדם, היתוש כמו שהיא מכנה אותו, ייקח לה את הילדים. זה קרב אבוד! לא תהיה לה שום דרך להוכיח שהיא אפילו לא שכבה עם אהובה...

וככה, כשהיא נוזלת מעמידה לישיבה והדמעות המלווחות מתערבבות במים המתוקים של המקלחת, היא הרימה את עצמה רק לרגע, רק לעוד מאמץ קטן, פתחה את המגירה שמתחת לכיור הקטן והוציאה ממנה את התער הישן, שעוד היה של אביה, אבל היא משתמשת בו לפעמיים כי ככה הכי קל להוריד שערות ברגליים – אולם הפעם לא התכוונה להוריד שערות אלא לסיים את הסיוט. והיא חזרה לשבת, נשענת על קיר המקלחת מתחת לזרם, ובאצילות ובהחלטיות

שהיא לא הרגישה כבר מזמן, היא חתכה לעצמה את הוורידים. בהתחלה שני חתכים ביד שמאל, ואז ביד שמאל המגואלת בדם היא חתכה עוד חתך אחד עמוק במיוחד ביד ימין. לפני שאיבדה הכרה, היא עוד הרגישה וראתה את הדם מתערבב במי המקלחת ויורד איתם ביחד לביוב. המחשבות האחרונות שעלו בדמיונה היו חיוכי ילדיה, כשכולם אומרים לה: "תודה אימא, אנחנו אוהבים אותך ומבינים אותך", ואז היא ראתה את החיוך הגדול של אהובה, ואת העיניים הכי יפות שהיא ראתה בחיים. הוא אמר לה: "אני סולח לך, אני מודה לך שנכנסת לחיי ולא אשכח אותך לעולם", והוסיף בצרפתית: "ג'טם."

סוף 2

מייד אחרי ששלחה לו את ההודעה, קראו את המספר שלה בכריזה. היא נכנסה ורק לפי המבט של הרופא ולצידו המבט של האחות, ששניהם אומרים רחמים, היא כבר ידעה, ופחדה ממה שהיא עומדת לשמוע.

"שלום לך ב', " אמר הרופא, והאחות הוסיפה תוך כדי שהיא מזיזה בשבילה את הכיסא: "שבי בבקשה." בלי שום קשר לכלום גם אמרה: "את נראית ממש טוב." ואז הרופא המשיך תוך כדי שהוא מוריד את משקפי הקריאה מהשעור לעיניים, מסתכל בנייר שבידיו ושוב מסתכל על ב': "הזמנתי אותך למפגש דחוף כי קיבלנו את תוצאות הביופסיה. כמו שאת זוכרת עשינו לך ביופסיה לצוואר הרחם כי במשטח קיבלנו תוצאה מדאיגה, מה שנקרא CIN 3, שפירושה שיש לך שינויים גדולים בעובי שכבת הכיסוי של צוואר הרחם. כאמור, התפתחות שכבה זו היא דרך הגנה של הגוף מנגיף הפפילומה, זן שש-עשרה, שיש לך." הוא עצר לרגע רק לוודא שהיא קשובה לו, והמשיך בטון ביקורתי: "אותו קיבלת מריבוי יחסי מין לא מוגנים." ואז האחות, שגם שמעה את הביקורת בדבריו, התפרצה ואמרה בקול אמפתי: "ב', אף אחד לא מאשים אותך, לשמונים אחוז מהנשים בנות גילך יש פפילומה, זו מחלת המין הכי נפוצה בעולם." ר': נכון, אבל רק אחוז קטן מהם מפתח סרטן, סרטן צוואר הרחם. כעשרה אחוזים. ואת פיתחת.

ההלם היה מוחלט. היא לא ידעה מה לחשוב, "מה זה אומר? אז אני הולכת למות?" היא אמרה תוך כדי שהיא מרגישה שבכל רגע היא יכולה להתחיל למרר

בבכי, וחושבת – למה זה קרה דווקא לי? מה עשיתי
לא בסדר?

הרופא ניסה לשקול מילים ולהיות ענייני: "את לא
הולכת למות, יש טיפול יעיל מאוד לסרטן צוואר
הרחם."

ב': מה הטיפול?

ר': ניתוח, זה הכול – נקבע לך מועד, אני אוציא לך
את הרחם, ותוך כמה שבועות, גג חודשיים, את חוזרת
לחיים רגילים ללא חשש וללא כאבים.

ב': הוצאת הרחם? זה אומר שלא אוכל ללדת יותר...
למה להוציא את כל הרחם ולא רק את צוואר הרחם?
ר': אם היית רווקה ללא ילדים, אז כן הייתי שוקל
כריתה של צוואר הרחם בלבד, אבל ב', יש לך חמישה
ילדים, את גם סובלת מאי-סדירות מתמדת במחזור,
דבר שמראש מעלה סימן שאלה ביחס ליכולת שלך
ללדת שוב. את סובלת מכאבי תופעת מוסטיבוליטיס,
ובכל פעם שאת מקיימת יחסי מין את מדממת, וכאמור
את אמורה להיות בהימנעות מחדירה חצי שנה לפחות,
ואת לא עושה את זה, למרות המלצתי. אני יודע, כי
בכל פעם שאני בודק אותך, מצבך מחמיר – אין לי
ספק שאת מקיימת יחסי מין מלאים הכוללים חדירה,
והרבה. אז להחלטות שלנו בחיים יש מחיר. ושוב אני
אומר, בהתחשב בעובדה שאת אימא לחמישה, המחיר
של הסרה מוחלטת של הרחם הוא מחיר קטן מאוד כדי
לזכות בחיים.

כאשר הוא סיים להטיף לה, היא התחילה לבכות. אם
קודם ייללה כמו חיה פצועה, עכשיו היא בכתה בכי
היסטרי בלתי נשלט, בכי מתוך הבנה שבשביל להציל
את החיים שלה היא לא תוכל לייצר חיים עם א', ונכון
שיש לה חמישה ילדים, אבל אין לה אפילו אחד עם

אהבת חייה, ואיך הוא יהיה אהבת חייה אם היא כבר
 לא תהיה אישה?
 מחשבות קשות אלו גרמו לה לצנוח לתוך עצמה, היא
 הרגישה שהיא מאבדת את טעם החיים. איך אפשר
 לחיות ללא תקווה לאהבה? איך אפשר לחיות כשכל
 משמעות חייה היא רק לדאוג לילדיה? ואפילו לזה אין
 לה כוחות יותר. למה הייתה חייבת להמשיך את הקשר
 ההרסני, החולני, עם עורך הדין? כמה היא חלשה...
 איך הפכה להיות מכורה למי שהרס לה את החיים?
 היא פגשה מלאך, את א', והיא לא יכולה אפילו
 להסביר לו למה היא לא יכולה להיות איתו. היא לא
 תראה את אהבת חייה יותר לעולם... למה? למה הרסה
 לעצמה את החיים?

צוות המרפאה כבר הזמין אמבולנס, היא פונתה במצב
 קטטוני למיון של הדסה. הרופא שלה הוסיף בהפניה –
 חשש גדול לדיכאון מזוירי, מומלץ לראות פסיכיאטר
 בהקדם. היא כבר לא חזרה לעצמה, היא ויתרה על
 חייה, ממלמלת לעצמה: "אין שום טעם לחיים ללא
 אהבה."

סוף 3

כל הדרך לנהרייה היא חשבה עליו, מה הוא זוכר?
האם הוא זוכר את השיחה ההיא, כשאמר לה: "הקטנה
שלך בת עשר, אז בעוד שמונה שנים אנחנו יכולים
לעבור לגור ביחד בלי שום פחד מהמשמורת, נכון?"
אבל כשהוא אמר את זה, הוא התכוון שעד אז הם יהיו
ביחד חצי מהזמן, בימים שהילדים לא איתה, וגם שהם
יעשו ביחד ילד או שניים.

עכשיו, כשהיא פה בנהרייה עם הבת הקטנה שלה,
שהיא כבר בת שמונה-עשרה, בדרך אל הדוד שלה,
אח של אבא שלה, להזמין אותו באופן אישי פנים מול
פנים לחתונה המתקרבת של בת הזקונים שלה, היא
חושבת עליו...

כאשר הן יוצאות מתחנת הרכבת ומגיעות לשדרה
הסואנת של הגעתון, פתאום הקטנה אומרת לה:
"אימא, היינו פה פעם, הרחוב הזה מוכר לי..."
ב': נכון, עשינו פה חופשה בים.

הקטנה: אבל לא היינו במלון, נכון? התארחנו בדירה
של ידיד שלך מהפלייבק... אני זוכרת אותו, הוא היה
כל כך מקסים אלינו, נתן לנו את הבית שלו רק בשביל
שיהיה לנו טוב.

ב': כן, גם אני זוכרת אותו, הוא באמת היה איש טוב.
ה': אימא, היה ביניכם משהו?
ב': אפשר להגיד שכן...

ה': ומה קרה? את לא אהבת אותו? רק הוא אהב
אותך?

ב': עדיף שלא ניכנס לזה, אבל כן, היה משהו, וזה היה
מורכב.

ה': מה את אומרת שננסה להזמין גם אותך לחתונה
שלי?

ב' המשיכה לחשוב על אותה שיחה, איך הוא אמר –
 "רק שמונה שנים, זה שום דבר אם אנחנו זוכים להיות
 ביחד כל החיים".

ב': אני לא יודעת אם יש לי את הסלולרי שלו, וגם אם
 כן, אם זה אותו אחד...

ה': אימא, אני רואה בעיניים שלך, את עדיין אוהבת
 אותו. וואו, זה כזה רומנטי. אנחנו מגיעות להזמין את
 הדוד שלך לחתונה שלי, ואת בעצם תפגשי את אהבת
 חייך, שזנחת לפני שנים.

ב': לא זנחתי אותו, זה לא היה אפשרי.

ה': איך קוראים לו? אני אמצא את הכתובת שלו ונלך
 להפתיע אותו – מה כבר יכול להיות? או שהוא כבר
 לא גר שם, או שהוא נשוי עם ילדים, או שהוא ישמח
 לראות אותך, וכולנו נהיה מאושרים...

סוף דבר

מתוך הספר שב' נתנה לא' במתנה: "הדרישות שהעבודה הקשה של האהבה מציבה בפני התפתחותנו, גדולות ממידת אנוש" (עמוד 61 במכתבים אל משורר צעיר של ריינר מריה רילקה).

התובנה של א' לאחר שהוא קרא את הספר (תוך כדי מחשבות על ב'): אין משמעות למציאות, מלבד הרומן שמסופר בעקבותיה.

סוף.